

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
	Domstolen	
	DOMSTOLEN	
2002/C 169/01	Domstolens dom af 4. juni 2002 i sag C-367/98, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik (»Traktatbrud — EF-traktatens artikel 52 (efter ændring nu artikel 43 EF) og EF-traktatens artikel 73 B (nu artikel 56 EF) — administrativ godkendelsesordning vedrørende privatiserede virksomheder«)	1
2002/C 169/02	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 16. maj 2002 i sag C-232/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien (»Traktatbrud — direktiv 93/16/EØF — gennemførelse af artikel 8 og 18 — adgang til supplerende uddannelse for læger fra andre medlemsstater, som ønsker at praktisere et lægespeciale i værtsmedlemsstaten på grundlag af et eksamensbevis, et certifikat eller et andet kvalifikationsbevis for speciallægeuddannelse, som ikke er omfattet af den automatiske og ubetingede anerkendelse i henhold til direktivet — pligt for disse læger til i Spanien at bestå den almindelige optagelsesprøve til speciallægeuddannelsen — krav om tilslutning til et offentligretligt socialsikringsorgan med henblik på at opgøre de mellemværender, der opstår i forbindelse med ydelse af lægehjælp, med et forsikringsorgan«)	2
2002/C 169/03	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 16. maj 2002 i sag C-321/99 P, Associação dos Refinadores de Açúcar Portugueses (ARAP), Alcântara Refinarias - Açúcares SA og Refinarias de Açúcar reunidas SA (RAR) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Appel — statsstøtte — fælles landbrugspolitik — sukker — støtte ydet til gennemførelse af en generel statslig støtteordning godkendt af Kommissionen — en medlemsstats bidrag til finansieringen af et projekt, der kan finansieres af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Udviklingssektionen — støtte til faglig uddannelse«)	2

2002/C 169/04	Domstolens dom af 16. maj 2002 i sag C-482/99, Den Franske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Statsstøtte — artikel 87, stk. 1, EF — Den Franske Republiks støtte til selskabet Stardust Marine — beslutning 2000/513/EF — statsmidler — tilregning til staten — fornuftig investering under markedsøkonomiske vilkår«)	3
2002/C 169/05	Domstolens dom af 4. juni 2002 i sag C-483/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik (»Traktatbrud — EF-traktatens artikel 52 (efter ændring nu artikel 43 EF) og EF-traktatens artikel 73 B (nu artikel 56 EF) — rettigheder knyttet til Den Franske Republiks særlige aktie i Société nationale Elf-Aquitaine«)	3
2002/C 169/06	Domstolens dom af 4. juni 2002 i sag C-503/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien (»Traktatbrud — EF-traktatens artikel 52 (efter ændring nu artikel 43 EF) og EF-traktatens artikel 73 B (nu artikel 56 EF) — rettigheder knyttet til Kongeriget Belgiens særlige aktie i Société Nationale de Transport par Canalisations SA og i Société de Distribution du Gaz SA«)	4
2002/C 169/07	Domstolens dom (Anden Afdeling) af 16. maj 2002 i sag C-508/99, Palais am Stadtpark Hotelbetriebsgesellschaft mbH & Co. KG mod Finanzlandesdirektion für Wien, Niederösterreich und Burgenland (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgerichtshof) (»Kapitaltilførsel — direktiv 69/335/EØF — anvendelsesområde — kommanditselskab — overdragelse af kommanditanparter til et anpartsselskab — indskud pålagt afgift, der var direkte proportional med dets størrelse, inden direktivets ikrafttrædelse«)	5
2002/C 169/08	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 30. maj 2002 i sag C-516/99, Walter Schmid (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Berufungssenat V der Finanzlandesdirektion für Wien, Niederösterreich und Burgenland) (»Begrebet »en ret i en medlemsstat« i artikel 234 EF's forstand — Domstolen ikke kompetent«)	6
2002/C 169/09	Domstolens dom af 14. maj 2002 i sag C-2/00, Michael Hölterhoff mod Ulrich Freiesleben (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberlandesgericht Düsseldorf) (»Indbyrdes tilnærmelse af lovgivning — varemærker — direktiv 89/104/EØF — artikel 5, stk. 1 — omfanget af varemærkeindehaverens eneret — tredjemand — brug af varemærket til beskrivende formål«)	6
2002/C 169/10	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 16. maj 2002 i sag C-63/00, Land Baden-Württemberg mod Günther Schilling og Bezirksregierung Lüneburg mod Hans-Otto Nehring (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesverwaltungsgericht) (»Fælles landbrugspolitik — forordning (EØF) nr. 3887/92 — integreret system for forvaltning og kontrol af visse EF-støtteordninger — gennemførelsesbestemmelser — ansøgninger om husdyrstøtte — kontrol af dyr — nedsættelse af støttebeløbet«)	6

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 169/11	Domstolens dom af 4. juni 2002 i sag C-99/00, Kenny Roland Lyckeskog (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hovrätten för Västra Sverige) (»Præjudicielle spørgsmål — pligt til at forelægge spørgsmål — begrebet en ret, hvis afgørelser ifølge de nationale retsregler ikke kan appelleres — fortolkning af forordning (EØF) nr. 918/83 — fællesskabsordning vedrørende fritagelse for import- og eksportafgifter»)	7
2002/C 169/12	Domstolens dom af 4. juni 2002 i sag C-164/00, Katia Beckmann mod Dynamco Whicheloe Macfarlane Ltd (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division) (»Direktiv 77/187/EØF — varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter — betingelser for at anvende undtagelser fra varetagelse af rettigheder — ydelser i tilfælde af afskedigelse»)	8
2002/C 169/13	Domstolens dom (Anden Afdeling) af 30. maj 2002 i de forenede sager C-284/00 og C-288/00, Stratmann GmbH und Co. KG mod Landrätin des Kreises Wesel (sag C-284/00) og Fleischversorgung Neuss GmbH und Co. mod Landrat des Kreises Neuss (sag C-288/00) (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Bundesverwaltungsgericht) (»Fælles landbrugspolitik — afgifter i forbindelse med sundhedsmæssig undersøgelse og kontrol af fersk kød»)	8
2002/C 169/14	Domstolens dom (Anden Afdeling) af 30. maj 2002 i sag C-296/00, Prefetto Provincia di Cuneo mod Silvano Carbone (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Corte suprema di cassazione) (»Forordning (EF) nr. 519/94 og nr. 3285/94 — anvendelsesområde — markedsføring af trådløse telefonapparater fra tredjelande»)	9
2002/C 169/15	Domstolens dom (Anden Afdeling) af 14. maj 2002 i sag C-383/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland (»Traktatbrud — direktiv 96/82/EF — manglende gennemførelse inden for den fastsatte frist»)	9
2002/C 169/16	Domstolens dom (Anden Afdeling) af 16. maj 2002 i sag C-384/00, Heinrich Bredemeier mod Landwirtschaftskammer Hannover (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Niedersächsisches Oberverwaltungsgericht) (»Fælles landbrugspolitik — mælkekvoteordning — tildeling af en specifik referencemængde — støttemodtagere — producenter, som overtager en bedrift ved overførsel svarende til arv efter udløb af den af overdrageren indgåede ikke-markedsføringsforpligtelse — fortolkning af artikel 3a i forordning (EØF) nr. 857/84 som ændret ved forordning (EØF) nr. 1639/91»)	10
2002/C 169/17	Domstolens dom (Første Afdeling) af 30. maj 2002 i sag C-441/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (»Traktatbrud — direktiv 96/48/EF — interoperabilitet i det transeuropæiske jernbanesystem for højhastighedstog»)	10
2002/C 169/18	Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 16. maj 2002 i sag C-142/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (»Traktatbrud — direktiv 92/51/EØF — ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser — skilærere»)	11

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 169/19	Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 30. maj 2002 i sag C-323/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (»Traktatbrud — direktiv 98/101/EF — batterier og akkumulatører, der indeholder farlige stoffer«)	11
2002/C 169/20	Domstolens dom (Første Afdeling) af 16. maj 2002 i sag C-372/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg (»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 98/8/EF«)	12
2002/C 169/21	Domstolens dom (Første Afdeling) af 30. maj 2002 i sag C-376/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland (»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 98/8/EF«)	12
2002/C 169/22	Domstolens kendelse af 13. marts 2002 i sag C-344/00 P: Michel Hendrickx mod Det Europæiske Center for Udvikling af Erhvervsuddannelse (Cedefop) (»Appel — tjenestemænd — ingen fornyelse af kontrakt om midlertidig ansættelse — afslag på ansøgning — formaliteten — kompetence — lovlighed af meddelelser om ledig stilling«)	13
2002/C 169/23	Kendelse afsagt af Domstolen (Fjerde Afdeling) den 2. maj 2002 i sag C-43/01 P, Sandro Cognigni mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber. (Appel — tjenestemænd — åbenbart, at appellen skal forkastes)	13
2002/C 169/24	Domstolens kendelse (Tredje Afdeling) af 30. april 2002 i sag C-181/01 P, N. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Appel — tjenestemænd — social sikring — vedtægtens artikel 73 — begrebet ulykke — afvisning af at anerkende en HIV-infektion som en ulykke«)	14
2002/C 169/25	Sag C-78/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 31. januar 2002 af Diikitiko Efetio Athinon i sagen den græske stat mod Maria Karageorgou	14
2002/C 169/26	Sag C-90/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 22. november 2001 af Bundesfinanzhof i sagen Finanzamt Gummersbach mod Gerhard Bockemühl	14
2002/C 169/27	Sag C-137/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 23. januar 2002 af Bundesfinanzhof i sagen Finanzamt Offenbach am Main-Land mod Faxworld Vorgründungsgesellschaft Peter Hünninghausen og Wolfgang Klein GbR	15
2002/C 169/28	Sag C-141/02 P: Appel iværksat den 15. april 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber til prøvelse af dom afsagt den 30. januar 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling) i sag T-54/99, max.mobil Telekommunikation Service GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	15

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 169/29	Sag C-150/02 P: Appel iværksat den 25. april 2002 af Streamserve Inc. til prøvelse af dom afsagt den 27. februar 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-106/00, Streamserve Inc. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	16
2002/C 169/30	Sag C-155/02: Sag anlagt den 26. april 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig	16
2002/C 169/31	Sag C-157/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 22. marts 2002 af Oberster Gerichtshof der Republik Østerreich i sagen Rieser Internationale Transporte GmbH mod ASFINAG Autobahnen- und Schnellstraßen Finanzierungs- und Aktiengesellschaft	17
2002/C 169/32	Sag C-159/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 13. december 2001 af House of Lords i sagen Gregory Paul Turner mod 1) Felix Fareed Ismail Grovit, 2) Harada Ltd, 3) Changepoint SA	18
2002/C 169/33	Sag C-160/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 26. marts 2002 af Oberster Gerichtshof der Republik Østerreich i sagen Friedrich Skalka mod Sozialversicherungsanstalt der gewerblichen Wirtschaft	18
2002/C 169/34	Sag C-161/02: Sag anlagt den 30. april 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik	18
2002/C 169/35	Sag C-168/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 9. april 2002 af Oberster Gerichtshof der Republik Østerreich i sagen Rudolf Kronhofer mod 1. Marianne Maier, 2. Christian Müller, 3. Wirich Hofius, 4. Zeki Karan	19
2002/C 169/36	Sag C-171/02: Sag anlagt den 8. maj 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik	19
2002/C 169/37	Sag C-173/02: Sag anlagt den 13. maj 2002 af Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	21
2002/C 169/38	Sag C-174/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 8. marts 2002 af Hoge Raad der Nederlanden i sagen Streekgewest Westelijk Noord-Brabant mod Staatssecretaris van Financiën	21
2002/C 169/39	Sag C-175/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 8. marts 2002 af Hoge Raad der Nederlanden i sagen F.J. Pape mod Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij	22

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 169/40	Sag C-176/02 P: Appel iværksat den 13. maj 2002 af Laboratoire Monique Rémy til prøvelse af kendelse afsagt den 26. marts 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-218/01, Laboratoire Monique Rémy mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	22
2002/C 169/41	Sag C-181/02 P: Appel iværksat den 15. maj 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber til prøvelse af dom afsagt den 28. februar 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-227/99 og T-134/00, Kvaerner Warnow Werft GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	23
2002/C 169/42	Sag C-182/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 25. januar 2002 af Conseil d'État i sagen Ligue pour la protection des oiseaux, Association pour la protection des animaux sauvages, Rassemblement des opposants à la chasse, Union nationale des fédérations départementales de chasseurs og Association nationale des chasseurs de gibier d'eau mod Den Franske Republik	24
2002/C 169/43	Sag C-184/02: Sag anlagt den 16. maj 2002 af Kongeriget Spanien mod Rådet for Den Europæiske Union	24
2002/C 169/44	Sag C-190/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 9. april 2002 af Giudice di pace di Genova-Voltri i sagen Viacom Outdoor Srl mod Société GIOTTO Immobilier SARL	25
2002/C 169/45	Sag C-192/02: Sag anlagt den 23. maj 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig	25
2002/C 169/46	Sag C-194/02: Sag anlagt den 24. maj 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Østrigske Republik	26
2002/C 169/47	Sag C-196/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 13. maj 2002 af Irinodikio Athinon i sagen Vasiliki Nikoloudi mod Organismos Tilepikinosion Ellados AE (OTE)	26
2002/C 169/48	Sag C-209/02: Sag anlagt den 4. juni 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig	27
2002/C 169/49	Slettelse af sag C-479/01	28
RET TEN I FØRSTE INSTANS		
2002/C 169/50	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 28. februar 2002 i sag T-86/95, Compagnie générale maritime m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Konkurrence — linjekonferencer — kombineret transport — forordning (EØF) nr. 4056/86 — anvendelsesområde — gruppefritagelse — forordning (EØF) nr. 1017/68 — individuel fritagelse — bøde)	29

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 169/51	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 10. april 2002 i sag T-209/00, Frank Lamberts mod Ombudsmanden (Erstatningssøgsmål — formaliteten — ansvar uden for kontrakt — ombudsmand — ombudsmandens behandling af en klage)	29
2002/C 169/52	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 3. maj 2002 i sag T-177/01, Jégo-Quére & Cie SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Fiskeri — forordning (EF) nr. 1162/2001 — genopbygning af kulmulebestanden — rederi beskæftiget med fiskeri — annulations-søgsmål — individuelt berørt person — formaliteten)	30
2002/C 169/53	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 30. april 2002 i de forenede sager T-195/01 og T-207/01, Government of Gibraltar mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Statsstøtte — skattemæssige bestemmelser — eksisterende eller ny støtte — indledning af den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 88, stk. 2, EF)	30
2002/C 169/54	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 9. april 2002 i sag T-210/93, H. Hepp mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Erstatningssøgsmål — ansvar uden for kontraktsforhold — mælk — producenter, der har påtaget sig en ikke-markedsførings- eller omstillingsforpligtelse — uforment at træffe afgørelse i sagen)	31
2002/C 169/55	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 16. april 2002 i sag T-64/00, Continental and Overseas Investments NV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Annulations-søgsmål — indførsel af fjernsynsapparater med oprindelse i Tyrkiet — fornødent at træffe afgørelse)	31
2002/C 169/56	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 16. april 2002 i sag T-204/00, CCBB Vervoer- en Distributiecentrum BV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Annulations-søgsmål — indførsel af fjernsynsapparater med oprindelse i Tyrkiet — uforment at træffe afgørelse)	31
2002/C 169/57	Kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans den 27. februar 2002 i sag T-132/01 R, Euroalliances m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Sag om foreløbige forholdsregler — appel — henvisning til Retten — dumping — afgørelse om at afslutte en fornyet undersøgelse af foranstaltninger, som udløber — uopsættelighed — foreligger ikke)	32
2002/C 169/58	Kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans den 4. april 2002 i sag T-198/01 R, Technische Glaswerke Ilmenau GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Foreløbige forholdsregler — formaliteten — statsstøtte — tilbagesøgningspligt — fumus boni juris — uopsættelighed — interesseafvejning) ...	32
2002/C 169/59	Sag T-82/02: Sag anlagt den 18. marts 2002 af Wolf-Dieter Graf Yorck von Wartenburg mod Europa-Parlamentet og Kommissionen For De Europæiske Fællesskaber	33

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 169/60	Sag T-107/02: Sag anlagt den 5. april 2002 af BetzDearborn, Inc. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	33
2002/C 169/61	Sag T-118/02: Sag anlagt den 16. april 2002 af Arjo Wiggins Appleton Limited mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	34
2002/C 169/62	Sag T-119/02: Sag anlagt den 17. april 2002 af Royal Philips Electronics N.V. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.	35
2002/C 169/63	Sag T-122/02: Sag anlagt den 17. april 2002 af Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	35
2002/C 169/64	Sag T-123/02: Sag anlagt den 16. april 2002 af Carrs Paper Ltd mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	36
2002/C 169/65	Sag T-129/02: Sag anlagt den 17. april 2002 af Torrasapel SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	37
2002/C 169/66	Sag T-130/02: Sag anlagt den 17. april 2002 af Kronoply GmbH & Co. KG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	37
2002/C 169/67	Sag T-131/02: Sag anlagt den 23. april 2002 af Travelex Global and Financial Services Limited og Interpayment Services Limited mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	38
2002/C 169/68	Sag T-135/02: Sag anlagt den 25. april 2002 af Greencore Group plc mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	38
2002/C 169/69	Sag T-137/02: Sag anlagt den 29. april 2002 af Pollmeier Malchow GmbH & Co. KG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	39
2002/C 169/70	Sag T-138/02: Sag anlagt den 26. april 2002 af Nanjing Metalink International Co. Ltd. mod Rådet for Den Europæiske Union	39
2002/C 169/71	Sag T-139/02: Sag anlagt den 29. april 2002 af aktieselskabet »Idiotiko Institutou Epangelmatikis Katartisis N. Avgerinopoulou — Anagnorismenes Technikes Idiotikes Epangelmatikes Scholes«, Panellinia Enosi Idiotikon Institutouton Epangelmatikis Katartisis og Panellinia Enosi Idiotikis Technikis Epangelmatikis Ekpaidefsis kai Katartisis mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	40
2002/C 169/72	Sag T-140/02: Sag anlagt den 2. maj 2002 af Sportwetten GmbH Gera mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	41

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 169/73	Sag T-141/02: Sag anlagt den 3. maj 2002 af Vetoquinol AG (tidligere Chassot AG) mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	41
2002/C 169/74	Sag T-144/02: Sag anlagt den 7. maj 2002 af Richard J. Eagle, John G. Fanthome, Martin Gardener, Robert C. Walton, Davis Sands, Alexander Gaberscik, Beryl Marrs, Clifford Marren, Robert Felton, Carol Brickley, TF Atkins, Michael George Grant og Edward Junger mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	42
2002/C 169/75	Sag T-156/02: Sag anlagt den 15. maj 2002 af Sunrider Corporation mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	42
2002/C 169/76	Slettelse af sag T-203/00	43
2002/C 169/77	Slettelse af sag T-309/00	43
2002/C 169/78	Slettelse af sag T-14/02	43

II   *Forberedende retsakter*

.....

III   *Oplysninger*

2002/C 169/79	Domstolens seneste offentliggørelse i <i>De Europæiske Fællesskabers Tidende</i> EFT C 156 af 29.6.2002	44
---------------	--	----

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

af 4. juni 2002

i sag C-367/98, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik⁽¹⁾**(»Traktatbrud — EF-traktatens artikel 52 (efter ændring nu artikel 43 EF) og EF-traktatens artikel 73 B (nu artikel 56 EF) — administrativ godkendelsesordning vedrørende privatiserede virksomheder«)**

(2002/C 169/01)

(Processprog: portugisisk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-367/98, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: først A. Caeiro, derefter F. Benyon og F. de Sousa Fialho) mod Den Portugisiske Republik (befuldmægtigede: først L. Fernandes og L. Bigotte Chorão, derefter L. Fernandes og J. Vasconcelos), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten, navnlig artikel 52 (efter ændring nu artikel 43 EF), 56 (efter ændring nu artikel 46 EF), 58 (nu artikel 48 EF), artikel 73 B (nu artikel 56 EF) ff. og artikel 221 (efter ændring nu artikel 294 EF) samt artikel 221-231 i akten vedrørende Kongeriget Spaniens og Republikken Portugals tiltrædelse og tilpasningerne af traktaterne (EFT 1985 L 302, s. 23), idet den har vedtaget og opretholdt lov nr. 11/

90 af 5. april 1990, rammelov om privatiseringer (Diário da República I, serie A, nr. 80 af 5.4.1990, s. 1664), og navnlig dennes artikel 13, stk. 3, lovdekreterne om privatisering af virksomheder, som senere blev vedtaget til gennemførelse heraf, lovdekret nr. 380/93 af 15. november 1993 (Diário da República I, serie A, nr. 267 af 15.11.1993, s. 6362) og lovdekret nr. 65/94 af 28. februar 1994 (Diário da República I, serie A, nr. 49 af 28.2.1994, s. 933), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene P. Jann (refererende dommer), N. Colneric og S. von Bahr samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, R. Schintgen, V. Skouris og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 4. juni 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 73 B (nu artikel 56 EF), idet den har vedtaget og opretholdt lov nr. 11/90 af 5. april 1990, rammelov om privatiseringer, og navnlig dennes artikel 13, stk. 3, lovdekreterne om privatisering af virksomheder, som senere blev vedtaget til gennemførelse heraf, lovdekret nr. 380/93 af 15. november 1993 og lovdekret nr. 65/94 af 28. februar 1994.
- 2) I øvrigt frifindes Den Portugisiske Republik.
- 3) Den Portugisiske Republik betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 397 af 19.12.1998.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 16. maj 2002

i sag C-232/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien⁽¹⁾

(»Traktatbrud — direktiv 93/16/EØF — gennemførelse af artikel 8 og 18 — adgang til supplerende uddannelse for læger fra andre medlemsstater, som ønsker at praktisere et lægespecialt i værtsmedlemsstaten på grundlag af et eksamensbevis, et certifikat eller et andet kvalifikationsbevis for speciallægeuddannelse, som ikke er omfattet af den automatiske og ubetingede anerkendelse i henhold til direktivet — pligt for disse læger til i Spanien at bestå den almindelige optagelsesprøve til speciallægeuddannelsen — krav om tilslutning til et offentligt socialsikringsorgan med henblik på at opføre de mellemværender, der opstår i forbindelse med ydelse af lægehjælp, med et forsikringsorgan«)

(2002/C 169/02)

(Processprog: spansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-232/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: I. Martínez del Peral og B. Mongin) mod Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: N. Díaz Abad), angående en påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten og Rådets direktiv 93/16/EØF af 5. april 1993 om fremme af den frie bevægelighed for læger og gensidig anerkendelse af deres eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser (EFT L 165, s. 1), idet det ikke har gennemført direktivets artikel 8 korrekt inden for den fastsatte frist og ikke har gennemført direktivets artikel 18, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af formanden for Fjerde Afdeling, S. von Bahr, som fungerende formand for Femte Afdeling, og dommerne D.A.O. Edward (refererende dommer) og M. Wathelet; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 16. maj 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til bestemmelserne i Rådets direktiv 93/16/EØF af 5. april 1993 om fremme af den frie bevægelighed for læger og gensidig anerkendelse af deres eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, idet det ikke har gennemført direktivets artikel 8 korrekt inden for den fastsatte frist.
- 2) I øvrigt frifindes Kongeriget Spanien.

- 3) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Kongeriget Spanien bærer deres egne omkostninger.

(¹) EFT C 246 af 28.8.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 16. maj 2002

i sag C-321/99 P, Associação dos Refinadores de Açúcar Portugueses (ARAP), Alcântara Refinarias - Açúcares SA og Refinarias de Açúcar reunidas SA (RAR) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾

(»Appel — statsstøtte — fælles landbrugspolitik — sukker — støtte ydet til gennemførelse af en generel statslig støtteordning godkendt af Kommissionen — en medlemsstats bidrag til finansieringen af et projekt, der kan finansieres af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Udviklingssektionen — støtte til faglig uddannelse«)

(2002/C 169/03)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-321/99 P, Associação dos Refinadores de Açúcar Portugueses (ARAP), Lissabon (Portugal), Alcântara Refinarias — Açúcares SA, Santa Iria de Azóia (Portugal), og Refinarias de Açúcar Reunidas SA (RAR), Porto (Portugal), ved advocaat G. van der Wal, angående appel af dom afsagt den 17. juni 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i sag T-82/96, ARAP m.fl. mod Kommissionen (Sml. II, s. 1889), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, de andre parter i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: J. Macdonald Flett) og Den Portugisiske Republik (befuldmægtigede: S. Brasil de Brito og L. Fernandes) og DAI — Sociedade de Desenvolvimento Agro-Industrial SA, Monte da Barca (Portugal), ved advokaterne L. Sárágga Leal, D. Franco og R. Oliveira, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af formanden for Anden Afdeling, N. Colneric, som fungerende formand for Sjette Afdeling, og dommerne C. Gulmann, J.-P. Puissochet (refererende dommer), R. Schintgen og V. Skouris; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: afdelingschef D. Louterman-Hubeau, den 16. maj 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Kommissionens kontraappel forkastes.
- 3) Associação dos Refinadores de Açúcar Portugueses (ARAP), Alcântara Refinarias — Açúcares SA og Refinarias de Açúcar Reunidas SA (RAR) betaler sagens omkostninger.
- 4) Den Portugisiske Republik bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 352 af 4.12.1999.

- 1) Kommissionens beslutning 2000/513/EF af 8. september 1999 om Frankrigs støtte til selskabet Stardust Marine annulleres.
- 2) Kommissionen betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 63 af 4.3.2000.

DOMSTOLENS DOM

af 16. maj 2002

i sag C-482/99, Den Franske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Statsstøtte — artikel 87, stk. 1, EF — Den Franske Republiks støtte til selskabet Stardust Marine — beslutning 2000/513/EF — statsmidler — tilregnelser til staten — fornuftig investering under markedsøkonomiske vilkår«)

(2002/C 169/04)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-482/99, Den Franske Republik (befuldmægtigede: K. Rispal-Bellanger og F. Million) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: G. Rozet og J. Flett), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2000/513/EF af 8. september 1999 om Frankrigs støtte til selskabet Stardust Marine (EFT 2000 L 206, s. 6), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene P. Jann, F. Macken, N. Colneric og S. von Bahr samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, J.N. Cunha Rodrigues og C.W.A. Timmermans (refererende dommer); generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 16. maj 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

DOMSTOLENS DOM

af 4. juni 2002

i sag C-483/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik (¹)

(»Traktatbrud — EF-traktatens artikel 52 (efter ændring nu artikel 43 EF) og EF-traktatens artikel 73 B (nu artikel 56 EF) — rettigheder knyttet til Den Franske Republiks særlige aktie i Société nationale Elf-Aquitaine«)

(2002/C 169/05)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-483/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: M. Patakia) mod Den Franske Republik (befuldmægtigede: først K. Rispal-Bellanger og S. Seam, derefter G. de Bergues og S. Seam), støttet af Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: N. Díaz Abad) og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (befuldmægtiget: R. Magrill, bistået af barrister J. Crow og D. Wyatt, QC) angående en påstand om, at det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 52 (efter ændring nu artikel 43 EF) til 58 (nu artikel 48 EF) og EF-traktatens artikel 73 B (nu artikel 56 EF), idet den har opretholdt artikel 2, stk. 1 og 3, i dekret nr. 93-1298 af 13. december 1993 om en særlig statsaktie i Société nationale Elf-Aquitaine (JORF af 14.12.1993, s. 17354), hvorefter der til Den Franske Republiks særlige aktie i det pågældende selskab er knyttet følgende rettigheder

- a) enhver overskridelse af tærskler for en fysisk eller juridisk persons direkte eller indirekte besiddelse af kapitalandele, enten individuelt eller i forening, svarende til en tiendedel, en femtedel eller en tredjedel af selskabets kapital eller stemmerettigheder, kræver økonomiministerens forudgående godkendelse (dekretets artikel 2, stk. 1)

- b) der kan fremsættes indsigelse mod beslutninger om afståelse af eller overdragelse til sikkerhed af de aktiver, der er anført i bilaget til dekretet, nærmere bestemt aktiemajoriteten i fire af moderselskabets datterselskaber, Elf-Aquitaine Production, Elf-Antar France, Elf-Gabon SA og Elf-Congo SA (dekretets artikel 2, stk. 3),

og idet Den Franske Republik ikke har fastlagt tilstrækkeligt præcise og objektive kriterier for godkendelse af eller fremsættelse af indsigelse mod de nævnte dispositioner, har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene P. Jann (refererende dommer), N. Colneric og S. von Bahr samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, R. Schintgen, V. Skouris og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 4. juni 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 73 B (nu artikel 56 EF), idet den har opretholdt artikel 2, stk. 1 og 3, i dekret nr. 93-1298 af 13. december 1993 om en særlig statsaktie i Société nationale Elf-Aquitaine, hvorefter der til Den Franske Republiks særlige aktie i det pågældende selskab er knyttet følgende rettigheder:

- a) enhver overskridelse af tærskler for en fysisk eller juridisk persons direkte eller indirekte besiddelse af kapitalandele, enten individuelt eller i forening, svarende til en tiendedel, en femtedel eller en tredjedel af selskabets kapital eller stemmerettigheder, kræver økonomiministerens forudgående godkendelse
- b) der kan fremsættes indsigelse mod beslutninger om afståelse af eller overdragelse til sikkerhed af de aktiver, der er anført i bilaget til dekretet, nærmere bestemt aktiemajoriteten i fire af moderselskabets datterselskaber, Elf-Aquitaine Production, Elf-Antar France, Elf-Gabon SA og Elf-Congo SA.

- 2) Den Franske Republik betaler sagens omkostninger.
- 3) Kongeriget Spanien og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bærer deres egne omkostninger.

(¹) EFT C 79 af 18.3.2000.

DOMSTOLENS DOM

af 4. juni 2002

i sag C-503/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien⁽¹⁾

(»Traktatbrud — EF-traktatens artikel 52 (efter ændring nu artikel 43 EF) og EF-traktatens artikel 73 B (nu artikel 56 EF) — rettigheder knyttet til Kongeriget Belgiens særlige aktie i Société Nationale de Transport par Canalisations SA og i Société de Distribution du Gaz SA«)

(2002/C 169/06)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-503/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: M. Patakia) mod Kongeriget Belgien (befuldmægtiget: A. Snoecx, bistået af F. de Montpellier, M. Picat og A. Theissen), støttet af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (befuldmægtiget: R. Magrill, bistået af barrister J. Crow og D. Wyatt, QC), angående en påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 52 (efter ændring nu artikel 43 EF) og EF-traktatens artikel 73 B (nu artikel 56 EF), idet det har opretholdt

— bestemmelserne i kongelig anordning af 10. juni 1994 om til fordel for staten at indføre en særlig aktie i Société Nationale de Transport par Canalisations (Moniteur Belge af 28.6.1994, s. 17333), i henhold til hvilke der til denne aktie er knyttet følgende særlige rettigheder

- a) enhver afståelse, overdragelse til sikkerhed eller ændret anvendelse af selskabets ledningsnet, som udgør den overordnede indenlandske transportinfrastruktur for brændstof eller kan anvendes til dette formål, skal forinden anmeldes til den tilsynsførende minister, som har ret til at modsætte sig dispositionerne, hvis han finder, at de er til skade for nationale interesser på energiområdet
- b) ministeren kan udnævne to repræsentanter for den føderale regering til selskabets direktion, og disse kan foreslå ministeren, at enhver direktionsbeslutning ophæves, hvis de finder beslutningen i strid med

retningslinjerne for landets energipolitik, herunder regeringens målsætninger for landets energiforsyning

DOMSTOLENS DOM

(Anden Afdeling)

af 16. maj 2002

i sag C-508/99, Palais am Stadtpark Hotelbetriebsgesellschaft mbH & Co. KG mod Finanzlandesdirektion für Wien, Niederösterreich und Burgenland (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgerichtshof)⁽¹⁾

(»Kapitaltilførsel — direktiv 69/335/EØF — anvendelsesområde — kommanditselskab — overdragelse af kommanditanparter til et anpartsselskab — indskud pålagt afgift, der var direkte proportional med dets størrelse, inden direktivets ikrafttrædelse«)

(2002/C 169/07)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

— og har opretholdt bestemmelserne i kongelig anordning af 16. juni 1994 om til fordel for staten at indføre en særlig aktie i Distrigaz (Moniteur Belge af 28.6.1994, s. 17347), i henhold til hvilke der til denne aktie er knyttet følgende særlige rettigheder

- a) enhver afståelse, overdragelse til sikkerhed eller ændret anvendelse af selskabets strategiske aktiver skal forinden anmeldes til den tilsynsførende minister, som har ret til at modsætte sig dispositionerne, hvis han finder, at de er til skade for nationale interesser på energiområdet
- b) ministeren kan udnævne to repræsentanter for den føderale regering til selskabets direktion, og disse kan foreslå ministeren, at enhver direktions- eller bestyrelsesbeslutning ophæves, hvis de finder beslutningen i strid med landets energipolitik,

og idet Kongeriget Belgien ikke har fastlagt præcise, objektive og stabile kriterier for godkendelse af eller fremsættelse af indsigelser mod de nævnte dispositioner, har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene P. Jann (refererende dommer), N. Colneric og S. von Bahr samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, R. Schintgen, V. Skouris og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 4. juni 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kongeriget Belgien frifindes.
- 2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger.
- 3) Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bære sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 79 af 18.3.2000.

I sag C-508/99, angående en anmodning, som Verwaltungsgerichtshof (Østrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Palais am Stadtpark Hotelbetriebsgesellschaft mbH & Co. KG mod Finanzlandesdirektion für Wien, Niederösterreich und Burgenland, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv 69/335/EØF af 17. juli 1969 om kapitaltilførselsafgifter (EFT 1969 II, s. 405), som ændret ved akten vedrørende vilkårene for Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union (EFT 1994 C 241, s. 21, og EFT 1995 L 1, s. 1), har Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, N. Colneric, og dommerne R. Schintgen (refererende dommer) og V. Skouris; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: R. Grass, den 16. maj 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Bestemmelserne i Rådets direktiv 69/335/EØF af 17. juli 1969 om kapitaltilførselsafgifter, som ændret ved akten vedrørende vilkårene for Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union, skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at der opkræves kapitaltilførselsafgift ved et personselskabs omdannelse til et kapitalselskab i samme direktivs forstand, når alle de indskud, der er erlagt for erhvervelse af anparter i personselskabet, allerede har givet anledning til opkrævning af en afgift som den i 'Gebührengesetz' § 33, nr. 16, stk. 1, nr. 1, litra b), omhandlede inden direktivets ikrafttrædelse.

⁽¹⁾ EFT C 79 af 18.3.2000.

DOMSTOLENS DOM**(Femte Afdeling)****af 30. maj 2002**

i sag C-516/99, Walter Schmid (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Berufungssenat V der Finanzlandesdirektion für Wien, Niederösterreich und Burgenland) ⁽¹⁾

(»Begrebet »en ret i en medlemsstat« i artikel 234 EF's forstand — Domstolen ikke kompetent«)

(2002/C 169/08)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-516/99, angående en anmodning, som Berufungssenat V der Finanzlandesdirektion für Wien, Niederösterreich und Burgenland (Østrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i en sag anlagt af Walter Schmid at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 73 B og 73 D (nu artikel 56 EF og 58 EF), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne S. von Bahr, D.A.O. Edward, M. Wathelet (refererende dommer) og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: R. Grass, den 30. maj 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

De Europæiske Fællesskabers Domstol har ikke kompetence til at besvare de spørgsmål, der er forelagt af Berufungssenat V der Finanzlandesdirektion für Wien, Niederösterreich und Burgenland ved kendelse af 2. december 1999.

⁽¹⁾ EFT C 79 af 18.3.2000.

DOMSTOLENS DOM**af 14. maj 2002**

i sag C-2/00, Michael Hölterhoff mod Ulrich Freiesleben (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberlandesgericht Düsseldorf) ⁽¹⁾

(»Indbyrdes tilnærmelse af lovgivning — varemærker — direktiv 89/104/EØF — artikel 5, stk. 1 — omfanget af varemærkeindehaverens eneret — tredjemand — brug af varemærket til beskrivende formål«)

(2002/C 169/09)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-2/00, angående en anmodning, som Oberlandesgericht Düsseldorf (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet

til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Michael Hölterhoff mod Ulrich Freiesleben, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 5, stk. 1, litra a) og b), i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EFT 1989 L 40, s. 1), har Domstolen, sammensat af formanden for Femte Afdeling, P. Jann, som fungerende præsident, afdelingsformændene F. Macken, N. Colneric og S. von Bahr samt dommerne C. Gulmann (refererende dommer), A. La Pergola, J.-P. Puissochet, M. Wathelet og V. Skouris; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 14. maj 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 5, stk. 1, i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker skal fortolkes således, at varemærkeindehaveren ikke kan påberåbe sig sin eneret, når tredjemand i forbindelse med erhvervsmæssige forhandlinger angiver, at varen stammer fra hans egen produktion, og han alene anvender det pågældende varemærke til beskrivelse af den af ham udbudte vares særlige egenskaber, således at det er udelukket, at det anvendte mærke i handelen opfattes som en betegnelse for, hvilken virksomhed nævnte vare stammer fra.

⁽¹⁾ EFT C 63 af 4.3.2000.

DOMSTOLENS DOM**(Sjette Afdeling)****af 16. maj 2002**

i sag C-63/00, Land Baden-Württemberg mod Günther Schilling og Bezirksregierung Lüneburg mod Hans-Otto Nehring (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesverwaltungsgericht) ⁽¹⁾

(»Fælles landbrugspolitik — forordning (EØF) nr. 3887/92 — integreret system for forvaltning og kontrol af visse EF-støtteordninger — gennemførelsesbestemmelser — ansøgninger om husdyrstøtte — kontrol af dyr — nedsættelse af støttebeløbet«)

(2002/C 169/10)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-63/00, angående en anmodning, som Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager, Land

Baden-Württemberg mod Günther Schilling, procesdeltager: Oberbundesanwalt beim Bundesverwaltungsgericht, og Bezirksregierung Lüneburg mod Hans-Otto Nehring, procesdeltager: Oberbundesanwalt beim Bundesverwaltungsgericht, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 10, stk. 2, første afsnit, første og andet punktum, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3887/92 af 23. december 1992 om gennemførelsesbestemmelser for det integrerede system for forvaltning og kontrol af visse EF-støtteordninger (EFT L 391, s. 36), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken (refererende dommer), og dommerne C. Gulmann, R. Schintgen, V. Skouris og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 16. maj 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 10, stk. 2, første afsnit, første og andet punktum, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3887/92 af 23. december 1992 om gennemførelsesbestemmelser for det integrerede system for forvaltning og kontrol af visse EF-støtteordninger skal fortolkes således, at enhedsbeløbet for støtten skal nedsættes, når det antal dyr, der er angivet i en støtteansøgning, overstiger det antal, der fastslås under kontrollen, selv om forskellen ikke beror på ansøgerens urigtige angivelser, men på, at enkelte dyr ikke opfylder betingelserne for at opnå støtte.

(¹) EFT C 135 af 13.5.2000.

DOMSTOLENS DOM

af 4. juni 2002

i sag C-99/00, Kenny Roland Lyckeskog (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hovrätten för Västra Sverige) (¹)

(»Præjudicielle spørgsmål — pligt til at forelægge spørgsmål — begrebet en ret, hvis afgørelser ifølge de nationale retsregler ikke kan appelleres — fortolkning af forordning (EØF) nr. 918/83 — fællesskabsordning vedrørende fritagelse for import- og eksportafgifter«)

(2002/C 169/11)

(Processprog: svensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-99/00, angående en anmodning, som Hovrätten för Västra Sverige (Sverige) i medfør af artikel 234 EF har indgivet

til Domstolen for i den for nævnte ret verserende straffesag mod Kenny Roland Lyckeskog at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 234, stk. 3, EF og artikel 45, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 918/83 af 28. marts 1983 om en fællesskabsordning vedrørende fritagelse for import- og eksportafgifter (EFT L 105, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 355/94 af 14. februar 1994 (EFT L 46, s. 5), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene P. Jann, F. Macken, N. Colneric og S. von Bahr samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissochet (refererende dommer), M. Wathelet, V. Skouris, J.N. Cunha Rodrigues og A. Rosas; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: R. Grass, den 4. juni 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) En national ret er ikke omfattet af forpligtelsen i artikel 234, stk. 3, EF, når dens afgørelser kan appelleres til landets øverste domstol under betingelser som dem, der finder anvendelse på den forelæggende rets afgørelser.
- 2) Undersøgelsen af det ikke-erhvervsmæssige øjemed af en indførsel af varer i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 45, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 918/83 af 28. marts 1983 om en fællesskabsordning vedrørende fritagelse for import- og eksportafgifter, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 355/94 af 14. februar 1994, skal ske fra sag til sag på baggrund af en samlet vurdering af omstændighederne, hvorunder der tages hensyn til mængden og beskaffenheden af indførslen, hyppigheden af den berørte rejsendes indførsler af de samme varer, men også i påkommende tilfælde den rejsendes livsmønster og vaner eller dennes familiemæssige miljø.
- 3) Artikel 45 i forordning nr. 918/83, som ændret ved forordning nr. 355/94, er til hinder for nationale administrative forskrifter eller en national administrativ praksis, der fastsætter bindende kvantitative begrænsninger for afgiftsfritagelserne, eller som ville have den virkning, at der skabes en uafkræftelig formodning for indførselens erhvervsmæssige øjemed som følge af mængden af de indførte varer.

(¹) EFT C 149 af 27.5.2000.

DOMSTOLENS DOM

af 4. juni 2002

i sag C-164/00, Katia Beckmann mod Dynamco Whicheloe Macfarlane Ltd (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division)⁽¹⁾

(»Direktiv 77/187/EØF — varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter — betingelser for at anvende undtagelser fra varetagelse af rettigheder — ydelser i tilfælde af afskedigelse«)

(2002/C 169/12)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-164/00, angående en anmodning, som High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Det Forenede Kongerige) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Katia Beckmann mod Dynamco Whicheloe Macfarlane Ltd, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 3 i Rådets direktiv 77/187/EØF af 14. februar 1977 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter (EFT L 61, s. 26), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene N. Colneric og S. von Bahr samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissochet (refererende dommer), M. Wathelet, R. Schintgen, J.N. Cunha Rodrigues og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 4. juni 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Førtidig udbetaling af pension samt af ydelser, der har til formål at forbedre forholdene ved en sådan førtidig pensionering, og som udbetales i forbindelse med afskedigelse af arbejdstagere, der har nået en bestemt alder, såsom dem, der er omtvistet i hovedsagen, udgør ikke ydelser i forbindelse med alderdom og invaliditet eller til efterladte i henhold til supplerende faglige eller tværfaglige forsikringsordninger som omhandlet i artikel 3, stk. 3, i Rådets direktiv 77/187/EØF af 14. februar 1977 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter.*
- 2) *Artikel 3 i direktiv 77/187 skal fortolkes således, at overdragelsesforpligtelser i henhold til en arbejdskontrakt, et arbejdsforhold eller en kollektivt overenskomst over for en arbejdstager, der*

afskediges, overgår til erhververen under de betingelser og inden for de grænser, der gælder efter nævnte artikel, uanset om disse forpligtelser udspringer af offentlige myndigheders retsakter eller gennemføres ved sådanne akter og uanset de praktiske forholdsregler, der måtte være fastsat med henblik på denne gennemførelse.

⁽¹⁾ EFT C 192 af 8.7.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Anden Afdeling)

af 30. maj 2002

i de forenede sager C-284/00 og C-288/00, Stratmann GmbH und Co. KG mod Landrätin des Kreises Wesel (sag C-284/00) og Fleischversorgung Neuss GmbH und Co. mod Landrat des Kreises Neuss (sag C-288/00) (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Bundesverwaltungsgericht)⁽¹⁾

(»Fælles landbrugspolitik — afgifter i forbindelse med sundhedsmæssig undersøgelse og kontrol af fersk kød«)

(2002/C 169/13)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I de forenede sager C-284/00 og C-288/00, angående anmodninger, som Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager, Stratmann GmbH und Co. KG mod Landrätin des Kreises Wesel (sag C-284/00), og Fleischversorgung Neuss GmbH und Co. KG mod Landrat des Kreises Neuss (sag C-288/00), at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen dels af Rådets direktiv 85/73/EØF af 29. januar 1985 om finansiering af sundhedsmæssig undersøgelse og kontrol af fersk kød og fjerkrækød (EFT L 32, s. 14), og af Rådets beslutning 88/408/EØF af 15. juni 1988 om størrelserne for den afgift, der i henhold til direktiv 85/73 skal opkræves for sundhedsmæssig undersøgelse og kontrol af fersk kød (EFT L 194, s. 24), dels af direktiv 85/73, som ændret ved Rådets direktiv 93/118/EF af 22. december 1993 (EFT L 340, s. 15, og berigtigelse EFT 1994 L 280, s. 91), sammenholdt med Rådets direktiv 64/433/EØF af 26. juni 1964 om sundhedsmæssige problemer vedrørende handelen med fersk kød inden for Fællesskabet (EFT 1963-1964, s. 175), såvel som affattet ved Rådets direktiv 89/662/EØF af 11. december 1989 om veterinærkontrol i samhandelen i Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked (EFT L 395, s. 13), som affattet ved Rådets direktiv 91/497/EØF af 29. juli 1991 om

ændring og kodificering af direktiv 64/433 med henblik på at udvide dets anvendelsesområde til også at omfatte produktion og afsætning af fersk kød (EFT L 268, s. 69), har Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, N. Colneric, og dommerne R. Schintgen (refererende dommer) og V. Skouris; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: fuldmægtig M.-F. Contet, den 30. maj 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

De omkostninger, der er forbundet med bakteriologiske undersøgelser og trikinundersøgelser, som gennemføres i henhold til Rådets direktiv 64/433/EØF af 26. juni 1964 om sundhedsmæssige problemer vedrørende handelen med fersk kød inden for Fællesskabet, som affattet såvel ved Rådets direktiv 89/662/EØF af 11. december 1989 om veterinærkontrol i samhandelen i Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked som ved Rådets direktiv 91/497/EØF af 29. juli 1991 om ændring og kodificering af direktiv 64/433 med henblik på at udvide dets anvendelsesområde til også at omfatte produktion og afsætning af fersk kød, er omfattet af den EF-afgift, som medlemsstaterne opkræver for sundhedsmæssig undersøgelse og kontrol af fersk kød i medfør af dels Rådets direktiv 85/73/EØF af 29. januar 1985 om finansiering af sundhedsmæssig undersøgelse og kontrol af fersk kød og fjerkrækød og Rådets beslutning 88/408/EØF af 15. juni 1988 om størrelserne for den afgift, der i henhold til direktiv 85/73 skal opkræves for sundhedsmæssig undersøgelse og kontrol af fersk kød, dels direktiv 85/73, som ændret ved Rådets direktiv 93/118/EF af 22. december 1993.

(¹) EFT C 302 af 21.10.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Anden Afdeling)

af 30. maj 2002

i sag C-296/00, Prefetto Provincia di Cuneo mod Silvano Carbone (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Corte suprema di cassazione)⁽¹⁾

(»Forordning (EF) nr. 519/94 og nr. 3285/94 — anvendelsesområde — markedsføring af trådløse telefonapparater fra tredjelande«)

(2002/C 169/14)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-296/00, angående en anmodning, som Corte suprema di cassazione (Italien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet

til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Prefetto Provincia di Cuneo mod Silvano Carbone, som enedirektør for Expo Casa Manta Srl, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets forordning (EF) nr. 519/94 af 7. marts 1994 om den fælles ordning for indførsel fra visse tredjelande og ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1765/82, nr. 1766/82 og nr. 3420/83 (EFT L 67, s. 89) samt af Rådets forordning (EF) nr. 3285/94 af 22. december 1994 om den fælles importordning og om ophævelse af forordning (EF) nr. 518/94 (EFT L 349, s. 53), har Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, N. Colneric (refererende dommer), og dommerne R. Schintgen og V. Skouris; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: R. Grass, den 30. maj 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Rådets forordning (EF) nr. 519/94 af 7. marts 1994 om den fælles ordning for indførsel fra visse tredjelande og ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1765/82, nr. 1766/82 og nr. 3420/83 samt Rådets forordning (EF) nr. 3285/94 af 22. december 1994 om den fælles importordning og om ophævelse af forordning (EF) nr. 518/94 har ingen virkning for en medlemsstats bestemmelser om markedsføring af varer indført fra tredjelande.

(¹) EFT C 302 af 21.10.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Anden Afdeling)

af 14. maj 2002

i sag C-383/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland⁽¹⁾

(»Traktatbrud — direktiv 96/82/EF — manglende gennemførelse inden for den fastsatte frist«)

(2002/C 169/15)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-383/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: G. zur Hausen) mod Forbundsrepublikken Tyskland (befuldmægtigede: W.-D. Plessing og B. Muttelsee-Schön), angående en påstand om, at det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten, idet den ikke inden for den fastsatte frist har truffet de nødvendige foranstaltninger for at

efterkomme Rådets direktiv 96/82/EF af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer (EFT 1997 L 10, s. 13), og særligt direktivets artikel 11, har Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, N. Colneric, og dommerne R. Schintgen (refererende dommer) og V. Skouris; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: R. Grass, den 14. maj 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 96/82/EF af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer, idet den ikke inden for den fastsatte frist har truffet alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at efterkomme direktivets artikel 11.
- 2) Forbundsrepublikken Tyskland betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 372 af 23.12.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Anden Afdeling)

af 16. maj 2002

i sag C-384/00, Heinrich Bredemeier mod Landwirtschaftskammer Hannover (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Niedersächsisches Oberverwaltungsgericht) (¹)

(»Fælles landbrugspolitik — mælkekvoteordning — tildeling af en specifik referencemængde — støttemodtagere — producenter, som overtager en bedrift ved overførsel svarende til arv efter udløb af den af overdrageren indgåede ikke-markedsføringsforpligtelse — fortolkning af artikel 3a i forordning (EØF) nr. 857/84 som ændret ved forordning (EØF) nr. 1639/91«)

(2002/C 169/16)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-384/00, angående en anmodning, som Niedersächsisches Oberverwaltungsgericht (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Heinrich Bredemeier mod Landwirtschaftskammer Hannover, procesdeltagere: Wilhelm Wieggrebe og Irmtraut Bredemeier, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 3a, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13), som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1639/91 af 13. juni 1991 (EFT L 150, s. 35), har Domstolen (Anden

Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, N. Colneric, og dommerne R. Schintgen og V. Skouris (refererende dommer); generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: R. Grass, den 16. maj 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Udtrykket »producenter [...] som har modtaget bedriften [...] ved overførsel svarende til arv« i artikel 3a, stk. 1, andet afsnit, andet led, i Rådets forordning nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1639/91 af 13. juni 1991, skal fortolkes således, at det omfatter en producent, som er den udpegede arvinges ægtefælle, der har forpagtet bedriften på gunstigere vilkår end markedsvilkårene efter udløbet af den ikke-markedsføringsforpligtelse, bortforpagteren — arveladeren — havde påtaget sig i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 1078/77 af 17. maj 1977 om indførelse af en præmieordning for ikke-markedsføring af mælk og mejeriprodukter og for omstilling af malkekvægsbesætninger, såfremt det af de samlede faktiske og retlige forhold omkring bortforpagtningen fremgår, at

— den i første række tager sigte på, at den udpegede arving fortsat kan drive bedriften, og ikke på, at arveladeren realiserer bedriftens handelsværdi, og at

— retsforholdet mellem kontraktparterne er udformet på en sådan måde, at den begunstigelse, som arveladeren har til hensigt at give sin arving — selv i tilfælde af ægtefællernes separation eller ægteskabets opløsning — sikres varigt.

(¹) EFT C 372 af 23.12.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 30. maj 2002

i sag C-441/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (¹)

(»Traktatbrud — direktiv 96/48/EF — interoperabilitet i det transeuropæiske jernbanesystem for højhastighedstog«)

(2002/C 169/17)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-441/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: M. Wolfcarius) mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (befuldmægtiget: R. Magrill,

bistået af barrister R. Anderson), angående en påstand om, at det fastslås, at Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 96/48/EF af 23. juli 1996 om interoperabilitet i det transeuropæiske jernbanesystem for højhastighedstog (EFT L 235, s. 6), da det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne M. Wathelet og A. Rosas (refererende dommer); generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: R. Grass, den 30. maj 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 96/48/EF af 23. juli 1996 om interoperabilitet i det transeuropæiske jernbanesystem for højhastighedstog, da det ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet.*
- 2) *Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT C 28 af 27.1.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Fjerde Afdeling)

af 16. maj 2002

i sag C-142/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (¹)

(»Traktatbrud — direktiv 92/51/EØF — ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser — skilærer«)

(2002/C 169/18)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-142/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: M. Patakia og A. Aresu) mod Den Italienske Republik (befuldmægtiget: U. Leanza, bistået af avvocato dello Stato G. Aiello), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 92/51/EØF af 18. juni 1992 om anden generelle ordning for anerkendelse af er-

hvervsuddannelser til supplerende af direktiv 89/48/EØF (EFT L 209, s. 25), idet den har opretholdt artikel 12, stk. 1, i legge nr. 81, Legge-quadro per la professione di maestro di sci e ulteriori disposizioni in materia di ordinamento della professione di guida alpina (rammelov for skilærerhvervet og supplerende bestemmelser om ordningen for bjergførerhvervet) af 8. marts 1991 (GURI nr. 64 af 16.3.1991, s. 3), som gør anerkendelse af eksamensbeviset som skilærer betinget af gensidighed, har Domstolen (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, S. von Bahr, og dommerne D.A.O. Edward (refererende dommer) og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: R. Grass, den 16. maj 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 92/51/EØF af 18. juni 1992 om anden generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser til supplerende af direktiv 89/48/EØF, idet den har opretholdt artikel 12, stk. 1, i legge nr. 81, Legge-quadro per la professione di maestro di sci e ulteriori disposizioni in materia di ordinamento della professione di guida alpina (rammelov for skilærerhvervet og supplerende bestemmelser om ordningen for bjergførerhvervet) af 8. marts 1991, som gør anerkendelse af eksamensbeviset som skilærer betinget af gensidighed.*

- 2) *Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT C 150 af 19.5.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Tredje Afdeling)

af 30. maj 2002

i sag C-323/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (¹)

(»Traktatbrud — direktiv 98/101/EF — batterier og akkumulatører, der indeholder farlige stoffer«)

(2002/C 169/19)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-323/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: R. Wainwright og R. Amorosi) mod Den Italienske Republik (befuldmægtiget: U. Leanza, bistået af M. Fiorilli), angående en påstand om, at det fastslås, at Den

Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Kommissionens direktiv 98/101/EF af 22. december 1998 om tilpasning til den tekniske udvikling af Rådets direktiv 91/157/EØF om batterier og akkumulatører, der indeholder farlige stoffer (EFT 1999 L 1, s. 1), idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller i hvert fald ikke har givet Kommissionen meddelelse herom, har Domstolen (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne C. Gulmann (refererende dommer) og J.-P. Puissochet; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: R. Grass, den 30. maj 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Kommissionens direktiv 98/101/EF af 22. december 1998 om tilpasning til den tekniske udvikling af Rådets direktiv 91/157/EØF om batterier og akkumulatører, der indeholder farlige stoffer, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktiv 98/101.*
- 2) *Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT C 317 af 10.11.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 16. maj 2002

i sag C-372/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg(¹)

(»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 98/8/EF«)

(2002/C 169/20)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-372/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: M. Nolin) mod Storhertugdømmet Luxembourg (befuldmægtiget: J. Faltz), angående en påstand om, at det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/8/EF af 16. februar 1998 om markedsføring af biocidholdige produkter (EFT L 123, s. 1), idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller i al fald ikke har

givet Kommissionen meddelelse herom, har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne M. Wathelet (refererende dommer) og A. Rosas; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: R. Grass, den 16. maj 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/8/EF af 16. februar 1998 om markedsføring af biocidholdige produkter, idet det ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet.*
- 2) *Storhertugdømmet Luxembourg betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT C 317 af 10.11.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 30. maj 2002

i sag C-376/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland(¹)

(»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 98/8/EF«)

(2002/C 169/21)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-376/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: R. Wainwright) mod Irland (befuldmægtiget: D.J. O'Hagan), angående en påstand om, at det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/8/EF af 16. februar 1998 om markedsføring af biocidholdige produkter (EFT L 123, s. 1), idet Irland ikke inden den 14. maj 2000 har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller i det mindste ikke har underrettet Kommissionen herom, har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne M. Wathelet (refererende dommer) og A. Rosas; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: R. Grass, den 30. maj 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/8/EF af 16. februar 1998 om markedsføring af biocidholdige produkter, idet Irland ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet.
- 2) Irland betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 317 af 10.11.2001.

DOMSTOLENS KENDELSE

af 13. marts 2002

i sag C-344/00 P: Michel Hendrickx mod Det Europæiske Center for Udvikling af Erhvervsuddannelse (Cedefop) (¹)

(»Appel — tjenestemænd — ingen fornyelse af kontrakt om midlertidig ansættelse — afslag på ansøgning — formaliteten — kompetence — lovlighed af meddelelser om ledig stilling«)

(2002/C 169/22)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-344/00 P, Michel Hendrickx, tjenstemand ved Rådet for Den Europæiske Union, Bruxelles (Belgien), ved advokats J.-N. Louis og V. Peere, angående appel af dom afsagt den 13. juli 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-87/99, Hendrickx mod Cedefop (Sml. Pers. I-A, s. 147, og II, s. 679), hvori der er nedlagt påstand om delvis ophævelse af denne dom — den anden part i appelsagen: Det Europæiske Center for Udvikling af Erhvervsuddannelse (Cedefop) ved Rechtsanwalt B. Wägenbauer, har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene P. Jann, F. Macken, N. Colneric (referende dommer) og S. von Bahr samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen, V. Skouris, J.N. Cunha Rodrigues, C.W.A. Timmermans og A. Rosas; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: R. Grass, den 13. marts 2002 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.

(¹) EFT C 355 af 25.11.2000.

KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLEN

(Fjerde Afdeling)

den 2. maj 2002

i sag C-43/01 P, Sandro Cognigni mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹).

(Appel — tjenestemænd — åbenbart, at appellen skal forkastes)

(2002/C 169/23)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-43/01 P, Sandro Cognigni, Amandola (Italien), ved W. Massucci angående appel af kendelse afsagt den 30. november 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-314/00 (Cognigni mod Kommissionen, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser), hvorunder der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse — den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: J. Curral, bistået af A. Dal Ferro) — har Domstolen (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, S. von Bahr (refererende dommer), og dommerne D.A.O. Edward og A. La Pergola; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: R. Grass, den 2. maj 2002 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Sandro Cognigni betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 95 af 24.3.2001.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Tredje Afdeling)

af 30. april 2002

i sag C-181/01 P, N. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾**(»Appel — tjenestemænd — social sikring — vedtægtens artikel 73 — begrebet ulykke — afvisning af at anerkende en HIV-infektion som en ulykke«)**

(2002/C 169/24)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-181/01 P, N., tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Bruxelles (Belgien), ved avvocato G. Durazzo, angående appel af dom afsagt den 13. februar 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-2/00, N. mod Kommissionen (Sml.Pers. I-A, s. 37, og II, s. 135), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: J. Currall), har Domstolen (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne C. Gulmann (refererende dommer) og J.-P. Puissochet; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: R. Grass, den 30. april 2002 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1) Appellen forkastes.

2) N. betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 200 af 14.7.2001.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 31. januar 2002 af Diikitiko Efetio Athinon i sagen den græske stat mod Maria Karageorgou

(Sag C-78/02)

(2002/C 169/25)

Ved afgørelse truffet den 31. januar 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 11. marts 2002, har Diikitiko Efetio Athinon i sagen den græske stat mod Maria Karageorgou forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

a) Kan et beløb, som en person, der leverer tjenesteydelser til staten i henhold til et ansættelsesforhold, anfører på fakturaen, anses for moms som omhandlet i sjette momsdirektiv (77/388/EØF)⁽¹⁾, når tjenesteyderen fejlagtigt er af den opfattelse, at han leverer tjenesteydelserne som selvstændig erhvervsdrivende, mens der i realiteten foreligger et arbejdstager-arbejdsgiverforhold, og efter anvisning fra sin arbejdsgiver beregner moms på de kvitteringer, han udsteder, ikke på de samlede lovbestemte honorarer, han oppebærer fra staten, som i henhold til loven udgør grundlaget for momsen, som efterfølgende opkræves sammen med de lovbestemte honorarer, men således at afgiften fastsættes på grundlag af de lovbestemte honorarer i henhold til den matematiske metode med internt fradrag, hvorved honorarerne anses for at indeholde den skyldige moms, idet staten betaler de lovbestemte honorarer nedsat med den moms, der anses for at være indeholdt heri?

b) Kan der ske en fravigelse af det i artikel 21, stk. 1, litra c), i sjette momsdirektiv (77/388/EØF) fastsatte formelle princip for afgiften (nemlig at såfremt der anføres moms på fakturaen eller på et andet dokument, der tjener som faktura, skal afgiften betales til staten), når staten, der udøver den pågældende virksomhed som led i udøvelsen af offentlig myndighed, ikke handler som afgiftspligtig i henhold til ovennævnte direktivs artikel 4, stk. 5, således at fradragsordningen virker for den, og det beløb, der betragtes som afgift, ikke kan væltes over på og ikke bliver væltet over på den endelige forbruger (som er en privatperson, der som statens medkontrahent anmoder om en oversættelse af dokumenter), idet tjenesteyderen kan kræve tilbagebetaling af den afgift, han har betalt til afgiftsmyndighederne efter fradrag af eventuel indgående afgift, således at staten ikke opnår en berigelse?

⁽¹⁾ EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 22. november 2001 af Bundesfinanzhof i sagen Finanzamt Gummersbach mod Gerhard Bockemühl

(Sag C-90/02)

(2002/C 169/26)

Ved kendelse afsagt den 22. november 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 15. marts 2002, har Bundesfinanzhof i sagen Finanzamt Gummersbach mod Gerhard

Bockemühl forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal modtageren af tjenesteydelser, der ifølge artikel 21, nr. 1, er betalingspligtig og som sådan er blevet afkrævet betaling, for at kunne udøve retten til fradrag af indgående afgift ifølge artikel 18, stk. 1, litra a), i direktiv 77/388/EØF⁽¹⁾ være i besiddelse af en faktura, der er udfærdiget i overensstemmelse med artikel 22, stk. 3, i direktiv 77/388/EØF?
2. Såfremt dette spørgsmål skal besvares bekræftende: Hvilke angivelser skal fakturaen indeholde? Er det til hinder for fradragsretten, såfremt ydelsesgenstanden i stedet for rådgighedsstillelse af personale angives at være de byggearbejder, der er udført ved hjælp af dette personale?
3. Hvilke retsvirkninger ville det have, at der består en tvivl, der ikke kan fjernes, med hensyn til, om fakturaudstederen har leveret den fakturerede ydelse?

⁽¹⁾ EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 23. januar 2002 af Bundesfinanzhof i sagen Finanzamt Offenbach am Main-Land mod Faxworld Vorgründungsgesellschaft Peter Hünninghausen og Wolfgang Klein GbR

(Sag C-137/02)

(2002/C 169/27)

Ved kendelse afsagt den 23. januar 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 12. april 2002, har Bundesfinanzhof i sagen Finanzamt Offenbach am Main-Land mod Faxworld Vorgründungsgesellschaft Peter Hünninghausen og Wolfgang Klein GbR forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er et (person-)selskab, der kun er oprettet med henblik på at stifte et kapitalsselskab, berettiget til fradrag af indgående moms for køb af tjenesteydelser og varer, når det efter stiftelsen af kapitalsselskabet ved en retshandel overdrager de købte ydelser til det senere stiftede kapitalsselskab mod vederlag, og der ikke oprindeligt var påtænkt andre transaktioner i senere led, og

overdragelse af den samlede formuemasse i den pågældende medlemsstat betragtes, som om der ikke er sket nogen levering eller tjenesteydelse (artikel 5, stk. 8, første punktum, og artikel 6, stk. 5, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF⁽¹⁾ af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag)?

⁽¹⁾ EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1.

Appel iværksat den 15. april 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber til prøvelse af dom afsagt den 30. januar 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling) i sag T-54/99, max.mobil Telekommunikation Service GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-141/02 P)

(2002/C 169/28)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 15. april 2002 iværksat appel af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Walter Mölls og Klaus Wiedner, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse hos Luis Escobar Guerrero, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret C 254, Luxembourg, til prøvelse af dom afsagt den 30. januar 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling) i sag T-54/99, max.mobil Telekommunikation Service GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Kongeriget Nederlandene⁽¹⁾.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Dommen afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 30. januar 2002 i sag T-54/99 (max.mobil mod Kommissionen) ophæves, i det omfang Retten har antaget max.mobils annullationssøgsmål til prøvelse af Kommissionens skrivelse af 11. december 1998 til realitetsbehandling.
- max.mobils annullationssøgsmål til prøvelse af Kommissionens skrivelse af 11. december 1998 afvises.
- max.mobil tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

I dommen, der blev afsagt af Retten i Første Instans, er der sket en fejlfortolkning af EF-traktatens artikel 90, stk. 3 (nu artikel 86, stk. 3, EF), af begrebet »retten til en god forvaltning« og af Kommissionens »generelle overvågningsforpligtelse«, for så vidt det heraf konkluderes i dommen, at borgere har ret til at få behandlet klager, der støttes på EF-traktatens artikel 90 (nu artikel 86 EF), og at de har en tilsvarende ret til at anlægge sag. I dommen fastslås det endvidere med urette, at borgeres klager inden for rammerne af EF-traktatens artikel 90 afvises ved en beslutning, der rettes til klageren. I det omfang har Retten i hvert fald fejlfortolket artikel 90, stk. 3. I givet fald har den også fejlfortolket »retten til en god forvaltning« og/eller den »generelle overvågningsforpligtelse«, for så vidt den støtter sine konklusioner herpå. Endelig har Retten fejlfortolket EF-traktatens artikel 173, stk. 4 (nu artikel 230, stk. 4, EF), idet den (subsidiært) har antaget, at max.mobil er individuelt berørt af den anfægtede skrivelse.

(¹) Endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser.

Appel iværksat den 25. april 2002 af Streamserve Inc. til prøvelse af dom afsagt den 27. februar 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-106/00 (¹), Streamserve Inc. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag C-150/02 P)

(2002/C 169/29)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 25. april 2002 iværksat appel af Streamserve Inc., Raleigh, North Carolina (USA), og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne J. Kääriäinen og R. Berzelius, til prøvelse af dom afsagt den 27. februar 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-106/00, Streamserve Inc. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design).

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- 1) Dom af 27. februar 2002 fra Retten i Første Instans i sag T-106/00, Streamserve Inc. mod Harmoniseringskontoret (»STREAMSERVE«) ophæves, for så vidt det blev fastslået, at Andet Appellationskammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) ikke tilsidesatte

artikel 7, stk. 1, litra c), i Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker(²) ved at træffe afgørelsen af 28. februar 2000 (sag R 423/1999-2), bortset fra hvad angår varerne »brugervejledninger og publikationer«.

- 2) Afgørelse af 28. februar 2000 (sag R 423/1999-2) fra Andet Appellationskammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) annulleres.
- 3) Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) tilpligtes at betale sagens omkostninger både i første instans og i appelinstansen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten gør gældende, at Retten i Første Instans fejlfortolkede artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 40/94, da den fastslog, at den nævnte artikel er til hinder for, at de tegn og angivelser, der er omtalt i bestemmelsen, kan forbeholdes en enkelt virksomhed, fordi de er registreret som varemærke, og at bestemmelsen således forfølger et formål af almen interesse, nemlig at sådanne tegn og angivelser frit kan anvendes af alle.

Efter appellants opfattelse er de kriterier, som Retten i Første Instans benyttede ved anvendelsen af artikel 7, stk. 1, litra c), på sagens faktiske forhold, for strenge.

(¹) EFT C 176 af 24.6.2000, s. 29.

(²) EFT L 11 af 14.1.1994, s. 1.

Sag anlagt den 26. april 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig

(Sag C-155/02)

(2002/C 169/30)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 26. april 2002 anlagt sag mod Republikken Østrig af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Josef Christian Schieferer, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Luis Escobar Guerrero, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret C 254, Kirchberg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 89/369/EØF af 8. juni 1989 om forebyggelse af luftforurening fra nye kommunale affaldsforbrændingsanlæg⁽¹⁾, og i henhold til Rådets direktiv 89/429/EØF af 21. juni 1989 om nedbringelse af luftforurening fra bestående kommunale affaldsforbrændingsanlæg⁽²⁾,

- 1) idet den i strid med artikel 166 i akten om Republikken Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse af Den Europæiske Union for så vidt angår den nødvendige gennemførelse i Abfallwirtschaftsgesetz des Bundes, Gewerbeordnung 1994 og i delstatsbestemmelserne ikke inden den 1. januar 1995 har gennemført de nævnte direktiver fuldstændigt i østrigsk ret eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen herom, og
- 2) idet den ikke korrekt eller fuldstændigt har gennemført artikel 4, stk. 1, i direktiv 89/369/EØF i forbindelse med gennemførelsen i Luftreinhaltegesetz für Kesselanlagen og i Luftreinhalteverordnung für Kesselanlagen.

— Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

— Ufuldstændig gennemførelse af direktiv 89/369/EØF og 89/429/EØF:

Republikken Østrig bestrider ikke, at de nævnte direktiver ikke er gennemført bortset fra de retsforskrifter den har tilsendt Kommissionen (Luftreinhaltegesetz og Luftreinhalteverordnung für Kesselanlagen), herunder navnlig at de ikke er blevet gennemført i Abfallwirtschaftsgesetz des Bundes, i Gewerbeordnung 1994, i miljøkonsekvensvurderingsloven og i delstaternes Abfallwirtschaftsgesetze.

— Mangelfuld gennemførelse af artikel 4, stk. 1, i direktiv 89/369/EØF, i Luftreinhalteverordnung für Kesselanlagen (LRV-K): LRV-K indeholder ingen af de i artikel 4, stk. 1, i direktiv 89/369/EØF fastsatte tekniske krav.

⁽¹⁾ EFT 1989 L 163, s. 32.

⁽²⁾ EFT 1989 L 203, s. 50.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 22. marts 2002 af Oberster Gerichtshof der Republik Österreich i sagen Rieser Internationale Transporte GmbH mod ASFINAG Autobahnen- und Schnellstraßen Finanzierungs- und Aktiengesellschaft

(Sag C-157/02)

(2002/C 169/31)

Ved kendelse afsagt den 22. marts 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 29. april 2002, har Oberster Gerichtshof der Republik Österreich i sagen Rieser Internationale Transporte GmbH mod ASFINAG Autobahnen- und Schnellstraßen Finanzierungs- und Aktiengesellschaft forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1.1. Finder de umiddelbart anvendelige (»self-executing«) bestemmelser i Rådets direktiv 93/89/EØF af 25. oktober 1993⁽¹⁾ om opkrævning i medlemsstaterne af afgifter på visse køretøjer, der anvendes til vejgodstransport, samt af vejafgifter og brugsafgifter for benyttelse af visse infrastrukturer og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/62/EF af 17. juni 1999⁽²⁾ om afgifter på tunge godskøretøjer for benyttelse af visse infrastrukturer også anvendelse på sagsøgte, som i henhold til EF-Domstolens praksis er en »funktionel statslig myndighed« ved indgåelse af kontrakter med vejbrugere, således at sagsøgte ikke må kræve højere vejafgifter end dem, der fremgår af disse bestemmelser?

1.2. Kun såfremt spørgsmål 1.1 besvares bekræftende:

1.2.1. Er artikel 7, litra b og h), i direktiv 93/89/EØF samt artikel 7, stk. 4 og 9, i direktiv 99/62/EF i henhold til EF-Domstolens praksis umiddelbart anvendelige, således at disse bestemmelser også finder anvendelse ved en manglende eller ufuldstændig gennemførelse af direktiverne i østrigsk ret ved fastsættelsen af vejafgifter i overensstemmelse med direktiverne for de køretøjer med mere end 3 aksler, som anvendes til godstransport på den samlede strækning af den østrigske Brenner-motorvej?

1.2.2. Kun såfremt spørgsmål 1.2.1 besvares bekræftende:

1.2.2.1. Hvilken beregningsmåde og hvilke kriterier finder anvendelse ved fastsættelsen af vejafgiften for en enkelt tur på den samlede strækning?

1.2.2.2. Kan også østrigske transportørere påberåbe sig, at de på grund af den (for høje) takst for den samlede strækning diskrimineres i forhold til de vejbrugere, der kun benytter delstrækninger af den nævnte motorvej?

1.3. Kun såfremt spørgsmål 1.1 og 1.2 besvares bekræftende:

1.3.1. Skal EF-Domstolens dom af 5. juli 1995 i sag C-21/94⁽³⁾, hvori det udtaltes, at virkningerne af direktiv 93/89/EØF af 25. oktober 1993, der i dommen kendtes ugyldigt, opretholdes, indtil Rådet har udstedt et nyt direktiv, fortolkes således, at virkningerne opretholdes, indtil medlemsstaterne har gennemført det nye direktivs bestemmelser, henholdsvis indtil udløbet af fristen for gennemførelse af det nye direktivs bestemmelser?

1.3.2. Kun såfremt spørgsmål 1.3.1 besvares benægtende: Påhviler der medlemsstaterne en forpligtelse til i tidsrummet 17. juni 1999 til 1. juli 2000 at tage hensyn til det nye direktiv på grund af, at det havde forudgående virkninger, som skulle overholdes?

(1) EFT 1993 L 279, s. 32.

(2) EFT 1999 L 187, s. 42.

(3) Sml. I 1995, s. 1827.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 13. december 2001 af House of Lords i sagen Gregory Paul Turner mod 1) Felix Fareed Ismail Grovit, 2) Harada Ltd, 3) Changepoint SA

(Sag C-159/02)

(2002/C 169/32)

Ved kendelse afsagt den 13. december 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 29. april 2002, har House of Lords i sagen Gregory Paul Turner mod 1) Felix Fareed Ismail Grovit, 2) Harada Ltd, 3) Changepoint SA forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er det uforeneligt med Bruxelles-konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (efterfølgende tiltrådt af Det Forenede Kongerige), at retter i Det Forenede Kongerige nedlægger forbud mod, at modparter, der truer hermed, anlægger eller gennemfører en retssag i en anden kontraherende stat, når de handler i skadehensigt med det formål at lægge hindringer i vejen for gennemførelsen af en retssag, der verserer for en engelsk domstol?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 26. marts 2002 af Oberster Gerichtshof der Republik Österreich i sagen Friedrich Skalka mod Sozialversicherungsanstalt der gewerblichen Wirtschaft

(Sag C-160/02)

(2002/C 169/33)

Ved kendelse afsagt den 26. marts 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 30. april 2002, har Oberster Gerichtshof der Republik Österreich i sagen Friedrich Skalka mod Sozialversicherungsanstalt der gewerblichen Wirtschaft forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal artikel 10a i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971⁽¹⁾ om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996⁽²⁾ sammenholdt med bilag IIa fortolkes således, at den kompenserende tillægsydelse i henhold til Bundesgesetz af 11. oktober 1978 über die Sozialversicherung der in der gewerblichen Wirtschaft selbständig Erwerbstätigen (østrigsk forbundslov af 11. oktober 1978 om socialforsikring for personer beskæftiget i handelssektoren, herefter »GSVG«) er omfattet af artiklens anvendelsesområde og dermed udgør en særlig ikke-bidragspligtig ydelse i den forstand, hvori udtrykket anvendes i forordningens artikel 4, stk. 2a), således at det udelukkende er det koordineringssystem, der er indført ved artikel 10a, der finder anvendelse på en person, der — som sagsøgeren — efter den 1. juni 1992 opfylder betingelserne for at få tilkendt denne ydelse?

(1) EFT 1971 L 149, s. 2.

(2) EFT 1997 L 28, s. 1.

Sag anlagt den 30. april 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-161/02)

(2002/C 169/34)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 30. april 2002 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Valero Jordana og J. Adda, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/94/EF af 13. december 1999 om adgang til forbrugeroplysninger om brændstoføkonomi og CO₂-emissioner i forbindelse med markedsføring af nye personbiler⁽¹⁾, idet den ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktiverne eller i hvert fald ikke i fuldt omfang har underrettet Kommissionen herom.
- Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelsen udløb den 18. januar 2001.

⁽¹⁾ EFT L 12 af 18.1.2000, s. 16.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 9. april 2002 af Oberster Gerichtshof der Republik Österreich i sagen Rudolf Kronhofer mod 1. Marianne Maier, 2. Christian Müller, 3. Wirich Hofius, 4. Zeki Karan

(Sag C-168/02)

(2002/C 169/35)

Ved kendelse afsagt den 9. april 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 6. maj 2002, har Oberster Gerichtshof der Republik Österreich i sagen Rudolf Kronhofer mod 1. Marianne Maier, 2. Christian Müller, 3. Wirich Hofius, 4. Zeki Karan, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal udtrykket »det sted, hvor skadetilføjelsen er foregået«, som anvendt i artikel 5, nr. 3, i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (Bruxelles-konventionen), fortolkes således, at det i tilfælde af rene formueskader, der er indtrådt i forbindelse med skadelidtes investering af formuegoder, i hvert fald også omfatter det sted, hvor skadelidtes bopæl befinder sig, når investeringen er sket i en anden af Fællesskabets medlemsstater?

Sag anlagt den 8. maj 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik

(Sag C-171/02)

(2002/C 169/36)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 8. maj 2002 anlagt sag mod Den Portugisiske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Maria Patakia og António Caeiros, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- I. Det fastslås, at den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 39, 43 og 49 samt i henhold til direktiv 92/51/EØF⁽¹⁾, idet
  1. ordningen for indenrigsministerens udstedelse af tilladelser kræver, at udenlandske virksomheder inden for sektoren for private sikkerhedstjenester, som ønsker at udøve virksomhed i Portugal med overvågning af personer og goder,
    - a) skal have hjemsted eller en filial i Portugal
    - b) ikke kan påberåbe sig bevisdokumenter og garantier, som allerede er tilvejebragt i deres etableringsmedlemsstat
    - c) skal være juridiske personer
    - d) skal have en bestemt selskabskapital
  2. personalet i udenlandske virksomheder inden for sektoren for private sikkerhedstjenester, som ønsker at udøve virksomhed i Portugal med overvågning af personer og goder, skal være i besiddelse af et erhvervsidentitetskort udstedt af de portugisiske myndigheder
  3. arbejde i sektoren for private sikkerhedstjenester ikke er dækket af Fællesskabets ordning med anerkendelse af erhvervsuddannelser.
- II. Den Portugisiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Kravet om, at udenlandske virksomheder skal have hjemsted eller en filial i Portugal: Selv om de portugisiske myndigheder har anlagt en anden »lovfortolkning«, er Kommissionen fortsat overbevist om, at artikel 22, stk. 1, i lovdekret nr. 231/98 kræver, at virksomheder, som er etableret i andre medlemsstater, skal have hjemsted eller en filial i Portugal, såfremt de ønsker midlertidigt (i henhold til artikel 49 EF) i Portugal inden for sektoren for private sikkerhedstjenester at udøve virksomhed med overvågning af personer og goder. Administrative hensyn kan ikke begrunde, at en medlemsstat fraviger fællesskabsretlige bestemmelser, hvilket gælder så meget desto mere, når den pågældende fravigelse har til virkning at udelukke udøvelse af en af de grundlæggende friheder, som er sikret ved traktaten.
- De portugisiske myndigheders hensyntagen til bevisdokumenter og garantier, som allerede er tilvejebragt af udenlandske virksomheder i den medlemsstat, hvori de er etableret: Artikel 24 i lovdekret nr. 231/98 tillader ikke den slutning, at de portugisiske myndigheder ved gennemgangen af ansøgning om tilladelse tager hensyn til de bevisdokumenter og garantier, som tjenesteyderen har tilvejebragt med henblik på udøvelse af sin virksomhed i den medlemsstat, hvori den er etableret.
- Kravet om, at udenlandske virksomheder skal være juridiske personer: Forpligtelsen til at være en juridisk person er til ulempe for borgere, der er etableret som selvstændige eller som erhvervsdrivende i en anden medlemsstat, og som ønsker at udøve virksomhed inden for sektoren for private sikkerhedstjenester i Portugal.
- Kravet om, at udenlandske virksomheder skal have en bestemt selskabskapital: Den portugisiske lovgivning betinger stiftelse af et datterselskab eller en filial i Portugal af, at det udenlandske moderselskab har en selskabskapital, der ikke er mindre end den, som er foreskrevet ved portugisisk lovgivning. Denne betingelse er således ensbetydende med, at en handling, hvorved en person gør brug af sin ret til at åbne en filial, indirekte underkastes den behandling, som ved national ret er forbeholdt hovedbedriften. En sådan betingelse forhindrer en erhvervsdrivende i at udøve sin virksomhed inden for hele Fællesskabet med en selskabskapital, som opfylder kravene i den medlemsstats lovgivning, hvori virksomheden er blevet stiftet, men som er mindre end den, der kræves i den medlemsstat, hvori nævnte erhvervsdrivende har til hensigt at oprette en filial.
- Forpligtelsen for personalet i udenlandske virksomheder til at være i besiddelse af et erhvervsidentitetskort udstedt af de portugisiske myndigheder: For så vidt som portugisisk lovgivning kræver, at alle ansatte i virksomheder, som varetager private sikkerhedstjenester, skal indhente en tilladelse fra indenrigsministeriet i form af et »erhvervsidentitetskort« for at kunne udøve virksomhed i Portugal, og for så vidt som denne lovgivning ikke foreskriver, at de portugisiske myndigheder skal tage hensyn til, om ligeværdige lovmæssige betingelser er blevet opfyldt i etableringsmedlemsstaten, og skal tage hensyn til de i denne stat allerede gennemførte kontroller og undersøgelser, udgør kravet om et »erhvervsidentitetskort« både en hindring for arbejdskraftens frie bevægelighed med hensyn til ansatte (artikel 39 EF) og en hindring for deres arbejdsgiveres ret til fri udveksling af tjenesteydelser, idet disses ret til at udstationere medlemmer af personalet fra etableringsmedlemsstaten begrænses (artikel 49 EF).
- Den omstændighed, at virksomhed inden for sektoren for private sikkerhedstjenester ikke er dækket af Fællesskabets ordning med anerkendelse af erhvervsuddannelser: Private sikkerhedstjenester kan kun varetages i Portugal af personale, som anvendes til ledsagelse, forsvar og beskyttelse af personer, og som har bestået et efter portugisisk lovgivning obligatorisk uddannelseskursus. Desuden er et sådant personales adgang til denne faglige virksomhed og udøvelsen heraf forbeholdt personer, som er i besiddelse af et erhvervsidentitetskort. Da dette erhvervsidentitetskort i henhold til portugisisk lovgivning sikrer, at dets indehaver opfylder alle krav i henhold til loven, herunder kravene om indholdet og varigheden af ved lov regulerede undersøgelser af kundskaber og fysisk ydeevne, og tillader, at indehaveren udøver private sikkerhedstjenester, udgør dette erhvervsidentitetskort materielt set et kursusbevis som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c), første led, i direktiv 92/51/EØF. Følgelig udgør privat sikkerhedstjeneste i Portugal en lovreguleret erhvervs-mæssig virksomhed i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 1, stk. 1, litra e), sammenholdt med artikel 1, stk. 1, litra c), første led, og artikel 1, stk. 1, litra f) i dette direktiv. Følgelig omfatter den portugisiske lovgivning til gennemførelse af direktiv 92/51/EØF ikke erhverv inden for sektoren for private sikkerhedstjenester, som derfor ikke i Portugal er gjort til genstand for bestemmelser om anerkendelse af erhvervsuddannelser som foreskrevet i nævnte direktiv.

(¹) Rådets direktiv 92/51/EØF af 18.6.1992 om anden generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser til supplerung af direktiv 89/48/EØF — EFT L 209 af 24.7.1992, s. 25.

Sag anlagt den 13. maj 2002 af Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-173/02)

(2002/C 169/37)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 13. maj 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Kongeriget Spanien ved Abogado del Estado, Santiago Ortiz Vaamonde, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på Den Spanske Ambassade, 4-6, bvd. Emmanuel Servais.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 12. marts 2002, hvori den fastslog, at den støtte, der er ydet til komælksproducenter med henblik på erhvervelse af referencemængder, er uforenelig med fællesmarkedet, og at den skal tilbagebetales, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 87 og 88 EF, idet den omtvistede foranstaltning har støtte i den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter. De omtvistede foranstaltninger kan ikke anfægtes som stridende mod markedsordningen i et tilfælde, hvor denne udtrykkeligt åbner mulighed for vedtagelse af foranstaltninger af lignende art som de vedtagne, og som har samme formål. Den støtte, der er tildelt, er ikke beregnet til at dække driftsomkostningerne. Den ydes derimod på baggrund af en produktionsrettighed, der udgør et formuegode for bedriften. Støtten er i overensstemmelse med de mål, der er fastsat i de forordninger, der indfører tillægsafgiften, dvs. omstrukturering af mælke- og mejeriproduktsektoren, eftersom den har til formål at forbedre produktionsstrukturen inden for malkekvægsektoren, der har stor betydning for den regionale økonomi i Asturias. Den omstændighed, at støtten ikke stemmer formelt overens med de foranstaltninger, der er omhandlet i markedsordningen, gør den ikke uforenelig med ordningen, eftersom den indebærer en intervention, der er mindre end dem, der er fastsat og tilladt. I stedet for at yde den godtgørelse, som er fastsat i det første led i artikel 8 i forordning (EØF) nr. 3950/92⁽¹⁾, opnår de asturiske myndigheder en

mere effektiv udnyttelse af de offentlige ressourcer, idet de gør det nemmere at få adgang til tillægsmængden for nogle kvægavlere, som ikke kan finansieres fuldt ud (via godtgørelsen), henset til de begrænsede midler, der står til rådighed. Det gøres endelig gældende, at den støtte, der er tildelt, ikke har og ikke kan få indflydelse hverken på priserne eller de samlede mængder, der vil blive produceret.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 3950/92 af 28.12.1992 om en tillægsafgift på mælk og mejeriprodukter, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1256/1999 af 17.5.1999, EFT L 160 af 26.6.1999, s. 73.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 8. marts 2002 af Hoge Raad der Nederlanden i sagen Streekgewest Westelijk Noord-Brabant mod Staatssecretaris van Financiën

(Sag C-174/02)

(2002/C 169/38)

Ved dom afsagt den 8. marts 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 10. maj 2002, har Hoge Raad der Nederlanden i sagen Streekgewest Westelijk Noord-Brabant mod Staatssecretaris van Financiën forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er det kun en borger, der som følge af en støtteforanstaltning berøres af en fordrejning af grænseoverskridende konkurrence, der kan påberåbe sig bestemmelsen i EF-traktatens artikel 93, stk. 3, sidste punktum (nu artikel 88, stk. 3, sidste punktum)?
2. I det tilfælde, hvor en støtteforanstaltning, som omhandlet i EF-traktatens artikel 93, stk. 3, sidste punktum (nu artikel 88, stk. 3, sidste punktum, EF) består i fritagelse fra en afgift (herunder afgiftsnedsettelse og -lettelse), hvis provenu tilfalder det offentlige, mens det ikke i den forbindelse er fastsat, at fritagelsen suspenderes under anmeldelsesproceduren, skal denne afgift da anses som en del af denne støtteforanstaltning — allerede som følge af at afgiftsopkrævningen hos dem, der ikke omfattes af en fritagelse, er det forhold, der gør den begunstigende virkning mulig, således at det i bestemmelsen fastsatte forbud også gælder for (opkrævningen af) denne afgift, så længe gennemførelsen af støtteforanstaltningen ikke er tilladt på grundlag af den nævnte bestemmelse?

3. For det tilfælde at spørgsmål 2 besvares benægtende: I det tilfælde, hvor der kan etableres en forbindelse, som omhandlet i den sidste sætning i punkt 3.4.3, mellem forhøjelsen af en bestemt afgift, hvis provenu tilfalder det offentlige, og en påtænkt støtteforanstaltning, som omhandlet i EF-traktatens artikel 93, stk. 3, sidste punktum (nu artikel 88, stk. 3, sidste punktum, EF), skal indførelsen af denne forhøjelse da anses som (en begyndelse) på gennemførelsen, som omhandlet i denne bestemmelse, af støtteforanstaltningen? Såfremt svaret på dette spørgsmål afhænger af forbindelsens intensitet, hvilke omstændigheder er da af betydning i den forbindelse?
4. Såfremt forbuddet mod gennemførelse af støtteforanstaltningen også omfatter afgiften, gælder det da, at en endelig beslutning fra Kommissionen, hvorved støtteforanstaltningen erklæres forenelig med fællesmarkedet, ikke medfører, at afgiftens ulovlighed ophører med tilbagevirkende kraft?
5. Såfremt forbuddet mod gennemførelse af støtteforanstaltningen også omfatter afgiften, kan personer, hos hvem afgiften opkræves, ved at påberåbe sig den direkte virkning af EF-traktatens artikel 93, stk. 3, da ad rettens vej imødegå afgiftsopkrævningen for så vidt angår hele afgiftsbeløbet eller alene for en del heraf?
6. Følger der i det sidstnævnte tilfælde særlige krav af fællesskabsretten for så vidt angår den måde, hvorpå det skal afgøres, hvilken del af afgiften, der omfattes af forbuddet i EF-traktatens artikel 93, stk. 2, sidste punktum?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 8. marts 2002 af Hoge Raad der Nederlanden i sagen F.J. Pape mod Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij

(Sag C-175/02)

(2002/C 169/39)

Ved dom afsagt den 8. marts 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 10. maj 2002, har Hoge Raad der Nederlanden i sagen F.J. Pape mod Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Så længe gennemførelsen af en støtteforanstaltning ikke er blevet godkendt i henhold til EF-traktatens artikel 93, stk. 3, sidste punktum (nu artikel 88, stk. 3, sidste punktum, EF), finder forbuddet i denne bestemmelse da ligeledes anvendelse på indførelse af en afgift, hvis provenu ifølge den relevante lov delvis er bestemt til finansiering af den nævnte støtteforanstaltning, uanset

om der er tale om en forstyrrelse af samhandelen mellem medlemsstater, som (også) kan tilskrives afgiften som finansieringsmåde for støtteforanstaltningen? Såfremt besvarelsen af dette spørgsmål afhænger af, hvor nær forbindelse der er mellem den formålsbestemte afgift og støtteforanstaltningen, eller af det tidspunkt, hvor provenuet af den formålsbestemte afgift faktisk anvendes til støtteforanstaltningen, eller af andre omstændigheder, hvilke omstændigheder er da herved af betydning?

2. Såfremt forbuddet mod gennemførelse af støtteforanstaltningen også rammer den formålsbestemte afgift, kan den, som afgiften pålægges, da under henvisning til den direkte virkning af artikel 93, stk. 3, i retstviser anfægte det fulde beløb, der afkræves ham, eller kun den del, der svarer til den del af provenuet, som må forventes at blive anvendt eller har vist sig at blive anvendt i den periode, i hvilken gennemførelse af støtteforanstaltningen er hhv. var forbudt i henhold til den nævnte bestemmelse?
3. Følger der af fællesskabsretten specifikke krav om, hvordan det skal afgøres, hvilken del af en afgift der falder ind under forbuddet i EF-traktatens artikel 93, stk. 3, sidste punktum, såfremt der er tale om en formålsbestemt afgift, hvis provenu er bestemt til forskellige formål, for hvilke der ud over den formålsbestemte afgift også findes andre finansieringskilder, når disse formål ikke alle er omfattet af EF-traktatens artikel 93, og når der ikke er angivet nogen fordelingsnøgle i de nationale afgiftsbestemmelser? Skal i et sådant tilfælde den del af afgiften, som kan henregnes til finansieringen af den støtteforanstaltning, der er omfattet af EF-traktatens artikel 93, anslås tilnærmelsesvis efter tidspunktet for pålæggelsen af den formålsbestemte afgift, eller skal der tages udgangspunkt i oplysninger, som senere bliver bekendt, om det samlede provenu af den formålsbestemte afgift og de udgifter, der er afholdt til de forskellige formål?

Appel iværksat den 13. maj 2002 af Laboratoire Monique Rémy til prøvelse af kendelse afsagt den 26. marts 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-218/01, Laboratoire Monique Rémy mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-176/02 P)

(2002/C 169/40)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 13. maj 2002 iværksat appel af Laboratoire Monique Rémy ved avocat

J.F. Pupel, til prøvelse af kendelse afsagt den 26. marts 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-218/01, Laboratoire Monique Rémy mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 21. marts 2002 omgøres.
- Laboratoire Monique Rémy gives udsættelse med gennemførelsen.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagen omkostninger ved første instans og under appelsagen.

Anbringender og væsentligste argumenter

- Manglende overholdelse af retten til kontradiktion: til trods for, at det i artikel 230 EF bestemmes, at en klage kan indgives inden to måneder, havde sagsøgeren ikke haft mere end nogle dage af denne frist, idet den ikke var blevet oplyst om muligheden for at anlægge sag, som fastsat i Kommissionens forretningsorden, ændret fra den 1. november 2001.
- Omstændigheder, der ikke kunne forudses, og force majeure: begivenhederne den 11. september 2001 medførte, at postvæsenet og transportvirksomhederne i de følgende dage traf helt ekstraordinære sikkerhedsforanstaltninger, der medførte uforudseelige forsinkelser af uvis varighed. I det foreliggende tilfælde ventede forsendelsen af stævningen 6 dage længere end normalt på at blive ekspederet.

Appel iværksat den 15. maj 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber til prøvelse af dom afsagt den 28. februar 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-227/99 og T-134/00, Kvaerner Warnow Werft GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-181/02 P)

(2002/C 169/41)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 15. maj 2002 iværksat appel af Kommissionen for De Europæiske

Fællesskaber til prøvelse af dom afsagt den 28. februar 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-227/99 og T-134/00, Kvaerner Werft GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved professor, Dr. Klaus-Dieter Borchardt, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og juridisk konsulent Viktor Kreuschitz, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Luis Escobar Guerrero, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, C 254, Kirchberg.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

1. Retten i Første Instans' dom af 28. februar 2002 i de forenede sager T-227/99 og T-134/00, Kvaerner Warnow Werft GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾, ophæves.
2. Sagen hjemvises til Retten i Første Instans til fornyet afgørelse.

Anbringender og væsentligste argumenter

- Ufuldstændig bedømmelse af de retlige rammer for godkendelsesbeslutninger: Hvis man betragter formålet med kapacitetsbegrænsningen som også værende en kompensationsfaktor i sammenhæng med den konkrete indholdsmæssige formulering af forbundsregeringens tilsagn, bliver det tydeligt, at kapacitetsbegrænsningen ikke kun skulle indrettes efter den tekniske kapacitet, men også efter en begrænsning i den faktiske produktion, således at formålet med kompensationen for den af støtten forårsagede konkurrencefordrejning ikke drages i tvivl.
- Fejlagtig fortolkning af godkendelsesbeslutningerne: Godkendelsesbeslutningerne lå til grund for en kapacitetsbegrænsningsidé, der indeholdt såvel en anlægsteknisk begrænsning som en begrænsning af den faktiske produktion.

⁽¹⁾ Endnu ikke offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 25. januar 2002 af Conseil d'État i sagen Ligue pour la protection des oiseaux, Association pour la protection des animaux sauvages, Rassemblement des opposants à la chasse, Union nationale des fédérations départementales de chasseurs og Association nationale des chasseurs de gibier d'eau mod Den Franske Republik

(Sag C-182/02)

(2002/C 169/42)

Ved afgørelse truffet den 25. januar 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 15. maj 2002, har Conseil d'État i sagen Ligue pour la protection des oiseaux, Association pour la protection des animaux sauvages, Rassemblement des opposants à la chasse, Union nationale des fédérations départementales de chasseurs og Association nationale des chasseurs de gibier d'eau mod Den Franske Republik forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- Kan en medlemsstat i henhold til artikel 9, stk. 1, litra c), i Rådets direktiv 79/409 af 2. april 1979⁽¹⁾ fravige datoerne for henholdsvis åbning og afslutning af jagtsæsonen under henvisning til de formål, der er anført i direktivets artikel 7, stk. 4?
- Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: hvilke kriterier er da afgørende for afgrænsningen af denne fravigelse?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 79/409/EF om beskyttelse af vilde fugle (EFT L 59, s. 61).

Sag anlagt den 16. maj 2002 af Kongeriget Spanien mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-184/02)

(2002/C 169/43)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 16. maj 2002 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Kongeriget Spanien ved Abogado del Estado, Rosario Silva de Lapuerta, og med valgt adresse i Luxembourg på Spaniens ambassade, 4-6, rue Emmanuel Servais.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/15/EF⁽¹⁾ om tilrettelæggelse af arbejdstid for personer, der udfører mobile vejtransportaktiviteter annulleres.
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Tilsidesættelse af retten til fri erhvervsudøvelse samt erhvervsfriheden

- Den omstændighed, at selvstændige transportvirksomheder er omfattet af anvendelsesområdet på det anfægtede direktiv, er i strid med den grundlæggende ret til fri udøvelse af en faglig eller erhvervmæssig virksomhed, der er et af de generelle retsprincipper, hvis overholdelse Domstolen skal sikre.
- Tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling. Den omstændighed, at selvstændige transportvirksomheder er omfattet af direktivets anvendelsesområde, udgør en uberettiget forskelsbehandling af de pågældende transportvirksomheder i forhold til de virksomheder, der udfører transport for fremmed regning. Eftersom situationer, der er radikalt forskellige, uden objektiv begrundelse behandles ensartet, ligesom der herved ikke er taget hensyn til artikel 74 EF, hvorefter Rådet, når det træffer foranstaltninger vedrørende transportpriser og -vilkår, skal tage hensyn til transportvirksomhedernes økonomiske situation.

Endvidere tilskynder den omstændighed, at selvstændige chauffører er omfattet af direktivets anvendelsesområde, ikke til, at der oprettes transportvirksomheder, ligesom den begrænser deres udviklingsmuligheder derved, at deres retlige ramme er uklar. De mindre virksomheder vil være uvidende om, hvorvidt deres aktiviteter falder inden for begrebet virksomhed eller er et led i et ansættelsesforhold for en hvilken som helst arbejdstager, eller, hvad der er værre, hvorvidt der for dem gælder de begrænsninger, men ikke de rettigheder, som gælder for en arbejdstager, eller denne anerkendes at have. Egentlig medfører det forhold, at selvstændige transportvirksomheder er omfattet af direktivets anvendelsesområde, at de forskelsbehandles i forhold til dem, der driver virksomhed ved hjælp af arbejdstagere for fremmed regning, hvorved det bliver umuligt for dem at udøve deres virksomhed på normal måde, ligesom deres konkurrencedygtighed begrænses, og de lidt efter lidt trænges ud af markedet.

- Direktiv 2002/15/EF omhandler ikke færdselssikkerheden, idet det regulerer arbejdstiden og ikke køretiden. Derimod regulerer forordning nr. 3820/85⁽²⁾, som omfatter alle former for transportvirksomheder, såvel selvstændige som ikke-selvstændige, køretid, dennes afbrydelser samt hviletid.
- Manglende begrundelse: Den omstændighed, at selvstændige erhvervsdrivende er omfattet af dette anfægtede direktivs anvendelsesområde, er sket, uden at der er givet en begrundelse, der berettiger det. Ottende betragtning til direktivet er uklar.

(1) EFT L 80 af 23.3.2002, s. 35.

(2) Rådets forordning (EØF) nr. 3820/85 af 20. december 1985 om harmonisering af visse bestemmelser på det sociale område inden for vejtransport. EFT L 370 af 31.12.1985, s. 1.

fordel for de kommuner, på hvis område de pågældende former for økonomisk virksomhed udøves, og hvorefter kommunerne har eneret til at udøve den virksomhed, der består i opklæbning af reklameplakater, og således i sidste instans på fordrejet måde finansierer den kommunale reklamevirksomhed?

3. Kan artikel 2 EF (tidligere artikel 2), artikel 3, stk. 1, litra a), b) og c) (tidligere artikel 3) (som ændret ved Amsterdam-traktatens artikel 2, stk. 3, og artikel 61, stk. 1), artikel 23 EF (tidligere artikel 9), artikel 27, litra a), b) og d), EF (tidligere artikel 29) og artikel 31, stk. 1 og 3, EF (tidligere artikel 37) fortolkes således, at de er til hinder for en lov i en medlemsstat — konkret Italien — som fastsætter en afgift på reklame og gebyrer for offentlig opklæbning, herunder ovennævnte afgift, til fordel for kommuner, som har eneret på at foretage opklæbningen?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 9. april 2002 af Giudice di pace di Genova-Voltri i sagen Viacom Outdoor Srl mod Société GIOTTO Immobilier SARL

(Sag C-190/02)

(2002/C 169/44)

Ved kendelse afsagt den 9. april 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 22. maj 2002, har Giudice di pace di Genova-Voltri i sagen Viacom Outdoor Srl mod Société GIOTTO Immobilier SARL forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er den korrekte fortolkning af artikel 49 EF (tidligere artikel 59) og artikel 50 EF (tidligere artikel 60) til hinder for den lov fra den italienske stat, som indfører, fastsætter og regulerer afgiften på reklame og gebyrerne for opklæbning, idet den forbeholder forvaltningen af ordningen for de italienske kommuner, og om begrebet udveksling af tjenesteydelser, således som dette er fastsat i ovennævnte artikel 50 EF (tidligere artikel 60), omfatter den virksomhed, der udføres af de kommunale myndigheder eller af organer, som forestår forvaltningen af den pågældende økonomiske virksomhed?
2. Skal artikel 81 EF (tidligere artikel 85), artikel 82 EF (tidligere artikel 86), artikel 86 EF (tidligere artikel 90) og artikel 87 EF (tidligere artikel 92) fortolkes således, at de er til hinder for en ordning, som fastsætter en afgift på reklame i det fri eller et gebyr for offentlig opklæbning til

Sag anlagt den 23. maj 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig

(Sag C-192/02)

(2002/C 169/45)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 23. maj 2002 anlagt sag mod Republikken Østrig af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Josef Christian Schieferer, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Luis Escobar Guerrero, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, kontor C 254, Kirchberg.

Sagsøgeren har, efter berigtigelse indleveret den 28. maj 2002, nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 1, litra e) og f), sammenholdt med bilag II A og II B til samt artikel 13 i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald, med ændringer, idet den
  - a) ikke korrekt har gennemført definitionen af »bortskaffelse« og »nyttiggørelse« i artikel 1, litra e) og f), sammenholdt med bilag II A og II B til direktivet i østrigsk ret, og

- b) ikke korrekt eller fuldstændigt har gennemført direktivets artikel 13, der forpligter de kompetente myndigheder til regelmæssigt og på passende vis at kontrollere anlæg eller virksomheder, der anvender foranstaltningerne i artikel 9 til 12, i østrigsk ret.
2. Den Østrigske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Definitionen af »bortskaffelse« og »nyttiggørelse« i artikel 1, litra e) og f), sammenholdt med bilag II A og II B til direktiv 75/442/EØF er af central betydning for at opretholde en ensartet terminologi på affaldsområdet inden for fællesskabsretten og for realiseringen af en europæisk affaldspolitik. I Republikken Østrig gælder der et retligt begrebssystem, som afviger fra direktivet, og som klassificerer de procedurer, der i fællesskabsretten reguleres under definitionerne »bortskaffelse« og »nyttiggørelse«.

Endvidere er bestemmelserne i Gewerbeordnung 1994 vedrørende driftsanlæg ikke tilstrækkelige til at opfylde kravene i henhold til direktivets artikel 13, idet kontrollen ikke skal udføres af myndighederne.

- a) den ikke har gennemført affaldssorteringspligten i henhold til artikel 2, stk. 4, i østrigsk ret og
- b) hidtil ikke fuldstændigt har gennemført myndighedernes forpligtelse i henhold til artikel 4, stk. 1, til regelmæssigt at føre et passende tilsyn med producenter af farligt affald samt myndighedernes kontrolpligt i henhold til artikel 5, stk. 2.

2. Den Østrigske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I østrigsk ret er der ingen bestemmelse, der klart gennemfører påbuddet om sortering af blandet affald i henhold til direktivets artikel 2, stk. 4.

Desuden omfatter den i østrigsk ret fastsatte kontrolpligt kun de, der indsamler og behandler farligt affald, men ikke — hvilket direktiv 91/689/EØF kræver — producenter af farligt affald. En omfattende forpligtelse for myndighederne til regelmæssigt at udføre en passende kontrol af anlæg og virksomheder i henhold til direktivets artikel 5, stk. 2, foreligger heller ikke.

(¹) EFT L 377, s. 20.

(²) Rådets direktiv 94/31/EF af 27.6.1994, EFT L 168, s. 28.

Sag anlagt den 24. maj 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Østrigske Republik

(Sag C-194/02)

(2002/C 169/46)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 24. maj 2002 anlagt sag mod Den Østrigske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Josef Christian Schieferer, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Luis Escobar Guerrero, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, kontor C 254, Kirchberg, Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Den Østrigske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2, stk. 4, artikel 4, stk. 1, og artikel 5, stk. 2, i Rådets direktiv 91/689/EØF⁽¹⁾ af 12. december 1991 om farligt affald, som ændret⁽²⁾, idet

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 13. maj 2002 af Irinodikio Athinon i sagen Vasiliki Nikoloudi mod Organismos Tilepikinosion Ellados AE (OTE)

(Sag C-196/02)

(2002/C 169/47)

Ved kendelse afsagt den 13. maj 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 27. maj 2002, har Irinodikio Athinon i sagen Vasiliki Nikoloudi mod Organismos Tilepikinosion Ellados AE (OTE) forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er det i overensstemmelse med de krav, der følger af EØF-traktatens artikel 119 og direktiverne 117/75 og 207/76, at der findes og anvendes en regel, som i det foreliggende tilfælde bestemmes i artikel 24, stk. 2, i vedtægten for OTE's personale, hvorefter det (kun) er kvinder, der ansættes som rengøringsassistenter i henhold til en tidsbestemt ansættelseskontrakt om deltidsbeskæftigelse?

Kan den omtvistede bestemmelse i henhold til Domstolens praksis, når det lægges til grund, at deltidsbeskæftigelse er forbundet med nedsat løn, fortolkes således, at den uden videre udgør en direkte forskelsbehandling på grundlag af køn, eftersom den umiddelbart og direkte forbinder deltidsbeskæftigelse med de (kvindelige) ansattes køn og således alene stiller kvinder ringere?

2. Udgør det forhold, at midlertidigt ansatte deltidsbeskæftigede rengøringsassistenter ansat i henhold til tidsbestemte kontrakter er udelukket fra fordelene i henhold til den særlige kollektive overenskomst af 2. november 1987 mellem foreningen af ansatte i OTE og OTE med hensyn til fastansættelse (og det uanset varigheden af ansættelseskontrakten om deltidsbeskæftigelse), som i det foreliggende tilfælde, fordi denne kollektive overenskomst krævede mindst to års beskæftigelse på fuld tid, en tilsidesættelse af EØF-traktatens artikel 119 og af ovennævnte direktiver eller andre fællesskabsbestemmelser som en indirekte forskelsbehandling på grundlag af køn ud fra den betragtning, at den pågældende regel (selv om den tilsyneladende er neutral, da den ikke har nogen forbindelse med de ansattes køn) alene udelukkede kvindelige rengøringsassistenter, eftersom der ikke var nogen mænd, der var deltidsbeskæftigede i henhold til en tidsbestemt kontrakt inden for fagområdet almindelige tjenester (som rengøringsassistenterne hører under) eller inden for andre fagområder i OTE?

3. I henhold til den særlige kollektive overenskomst af 10. maj 1991 mellem OTE og foreningen af ansatte i OTE krævede OTE, at midlertidigt ansatte for at kunne blive fastansat (på prøve) skulle have været fuldtidsbeskæftigede i henhold til en tidsbestemt ansættelseskontrakt.

Udgør udelukkelsen af deltidsbeskæftigede rengøringsassistenter (uanset varigheden af deres kontrakt), som i det foreliggende tilfælde, en ulovlig indirekte forskelsbehandling på grundlag af køn, der falder ind under fællesskabsbestemmelser (artikel 119 og direktiverne 75/117 og 76/207), når henses til, at den kollektive overenskomst alene udelukkede kvindelige rengøringsassistenter, da der ikke inden for nogen fagområder i OTE var mænd, der var deltidsbeskæftigede i henhold til en tidsbestemt kontrakt?

4. I henhold til bestemmelsen i artikel 5, stk. 9, i vedtægten for OTE's personale, således som den var gældende indtil den 1. januar 1996, blev deltidsbeskæftigelse overhovedet ikke medregnet i ancienniteten med henblik på fastsættelse af bedre lønvilkår. Bestemmelsen blev derefter med virkning fra den 1. januar 1996 ændret ved en særlig kollektiv overenskomst, og det blev fastsat, at deltidsbeskæftigelse anses for at svare til halvdelen af en periode med fuldtidsbeskæftigelse.

Ud fra den betragtning, at det alene eller som hovedregel var kvinder, der var deltidsbeskæftigede, kan bestemmelserne, hvorefter deltidsbeskæftigelse var helt udelukket (indtil 1.1.1996) eller blev »medregnet forholdsmæssigt« i forhold til fuldtidsbeskæftigelse (fra 1.1.1996), også i lyset af Domstolens praksis, da fortolkes således, at de indfører en (i henhold til fællesskabsretten) forbudt indirekte forskelsbehandling på grundlag af køn, og skal hele perioden med deltidsbeskæftigelse følges medregnes i ancienniteten?

5. Såfremt Domstolen besvarer spørgsmål 1-4 bekræftende, således at de omtvistede bestemmelser strider mod fællesskabsretten, hvem har da bevisbyrden, når ansatte gør gældende, at der er sket en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet til skade for dem?

Sag anlagt den 4. juni 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig

(Sag C-209/02)

(2002/C 169/48)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 4. juni 2002 anlagt sag mod Republikken Østrig af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Josef Christian Schieferer, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Luis Escobar Guerrero, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret C 254, Kirchberg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- a) Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 3 og 4, sammenholdt med artikel 7 i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽¹⁾, idet den har givet tilladelse til et udvidelsesprojekt vedrørende golfbanlægget i Wörschach kommune i Steiermark trods de negative konklusioner af vurderingen af projektets virkninger med hensyn til miljøet for engsnarren (*Crex crex*) i det særligt beskyttede område, som ligger der og er udlagt i medfør af artikel 4 i direktiv 79/409/EØF⁽²⁾.
- b) Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

De kompetente myndigheder for naturbeskyttelse i Steiermark har i forbindelse med godkendelsesproceduren for udvidelsesprojektet vedrørende golfanlægget i Ennstal i Wörschach kommune foretaget en vurdering af dette projekts virkninger under hensyn til de bevaringsmålsætninger, der er fastsat for området. Ifølge Kommissionens opfattelse kan den sagkyndige rapport, som et institut har udarbejdet, betragtes som en vurdering af virkningerne i henhold til artikel 6, stk. 3, i Rådets direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter. Det omhandlede projekt indebærer en potentielt alvorlig trussel mod det eneste ynglested i alpeområdet for engsnarren — en fugleart, der trues af udslettelse over hele verden — som er placeret i det særligt beskyttede område Ennstal, der er udlagt i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 79/409/EØF om beskyttelse af vilde fugle. På grundlag af konklusionerne af den gennemførte vurdering af virkningerne burde der i henhold til artikel 6, stk. 3, i direktiv 92/43/EØF ikke være meddelt en tilladelse. Projektet ville således kun blive godkendt, når det opfyldte betingelserne i artikel 6, stk. 4, i

direktiv 92/43/EØF. De kompetente myndigheder har imidlertid end ikke overvejet denne mulighed.

(¹) EFT 1992 L 206, s. 7.

(²) EFT 1979 L 103, s. 1.

Slettelse af sag C-479/01 (¹)

(2002/C 169/49)

Ved kendelse af 17. april 2002 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-479/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien, skal slettes af registeret.

(¹) EFT C 84 af 6.4.2002.

RETTEEN I FØRSTE INSTANS

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 28. februar 2002

i sag T-86/95, *Compagnie générale maritime m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber*⁽¹⁾*(Konkurrence — linjekonferencer — kombineret transport — forordning (EØF) nr. 4056/86 — anvendelsesområde — gruppefritagelse — forordning (EØF) nr. 1017/68 — individuel fritagelse — bøde)*

(2002/C 169/50)

(Processprog: engelsk)

I sag T-86/95, *Compagnie générale maritime*, Suresnes (Frankrig), *Hapag Lloyd Aktiengesellschaft*, Hamburg (Tyskland), *Kawasaki Kisen Kaisha Ltd*, Tokyo (Japan), *Lloyd Triestino di Navigazione SpA*, Trieste (Italien), *A.P. Møller-Mærsk Line*, København, *Malaysian International Shipping Corporation Berhad*, Kuala Lumpur (Malaysia), *Mitsui OSK Lines Ltd*, Tokyo, *Nedlloyd Lijnen BV*, Rotterdam (Nederlandene), *Neptune Orient Lines Ltd*, Singapore (Singapore), *Nippon Yusen Kabushiki Kaisha*, Tokyo, *Orient Overseas Container Line*, Hongkong (Kina), *P & O Containers Ltd*, London (Det Forenede Kongerige), *Wilh. Wilhemsen Ltd A/S*, Oslo (Norge), ved solicitor P. Rutley samt avocats J. Pheasant og A. Mariott, og med valgt adresse i Luxembourg, støttet af *The European Community Shipowners' Association ASBL (ECSA)*, Bruxelles, ved avocat D. Waelbroeck, og med valgt adresse i Luxembourg, og *The Japanese Shipowners' Association (JSA)*, Tokyo, ved barrister F. Randolph og solicitor F. Murphy, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: B. Langeheine og R. Lyal), støttet af *The European Council of Transport Users ASBL*, Bruxelles (Belgien), som omfatter *The European Shippers Council*, ved barrister M. Clough, og med valgt adresse i Luxembourg, angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 94/985/EF af 21. december 1994 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (IV/33.218 — *Far Eastern Freight Conference*) (EFT L 378, s. 17), har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne J. Azizi og M. Jaeger; justitssekretær: referendar Y. Mottard, den 28. februar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 5 i Kommissionens beslutning 94/985/EF af 21. december 1994 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (IV/33.218 — *Far Eastern Freight Conference*) annulleres, for så vidt som den pålægger sagsøgerne en bøde.
- 2) I øvrigt frifindes Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.
- 3) Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger samt fire femtedele af Kommissionens omkostninger og fire femtedele af ECTU's omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.
- 4) Kommissionen bærer en femtedel af sine egne omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.
- 5) ECSA og JSA bærer deres egne omkostninger samt Kommissionens omkostninger i forbindelse med deres intervention.
- 6) ECTU bærer en femtedel af sine egne omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.

(¹) EFT C 137 af 3.6.1995.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 10. april 2002

i sag T-209/00, *Frank Lamberts mod Ombudsmanden*⁽¹⁾*(Erstatningssøgsmål — formaliteten — ansvar uden for kontrakt — ombudsmand — ombudsmandens behandling af en klage)*

(2002/C 169/51)

(Processprog: fransk)

I sag T-209/00, *Frank Lamberts*, Linkebeek (Belgien), ved avocat E. Boigelot, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Den Europæiske Ombudsmand (befuldmægtiget: J. Sant'Anna), angående en påstand om erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren hævder at have lidt som følge af ombudsmandens behandling af hans klage, har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Jaeger og dommerne K. Lenaerts og J. Azizi; justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers, den 10. april 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Europæiske Ombudsmand frifindes.
- 2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 316 af 4.11.2000.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 3. maj 2002

i sag T-177/01, **Jégo-Quére & Cie SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber** (¹)

(Fiskeri — forordning (EF) nr. 1162/2001 — genopbygning af kulmulebestanden — rederi beskæftiget med fiskeri — annullationsøgsmål — individuelt berørt person — formaliteten)

(2002/C 169/52)

(Processprog: fransk)

I sag T-177/01, Jégo-Quére & Cie SA, Lorient (Frankrig), ved advokats A. Creus Carreras, B. Uriarte Valiente og A. Agustinoy Guilayn, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: T. van Rijn og A. Bordes), angående en påstand om annullation af artikel 3, litra d), og artikel 5 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1162/2001 af 14. juni 2001 om foranstaltninger for genopbygning af kulmulebestanden i ICES-underområde III, IV, V, VI og VII og ICES-afsnit VIII a, b, d, e og om dertil knyttede betingelser for kontrol af fiskerfartøjers aktiviteter (EFT L 159, s. 4), har Retten (Første Udvidede Afdeling), sammensat af præsidenten B. Vesterdorf, og dommerne K. Lenaerts, J. Azizi, N.J. Forwood og H. Legal; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen, den 3. maj 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Formalitetsindsigelsen tages ikke til følge.
- 2) Sagen fremmes til realitetsbehandling.
- 3) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

(¹) EFT C 289 af 13.10.2001.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 30. april 2002

i de forenede sager T-195/01 og T-207/01, **Government of Gibraltar mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber** (¹)

(Statsstøtte — skattemæssige bestemmelser — eksisterende eller ny støtte — indledning af den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 88, stk. 2, EF)

(2002/C 169/53)

(Processprog: engelsk)

I de forenede sager T-195/01 og T-207/01, Government of Gibraltar ved barristers A. Sutton, M. Llamas, og avocat W. Schuster, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: V. Di Bucci og R. Lyal), støttet af Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: R. Silva de Lapuerta) angående påstande om, at Kommissionens beslutning SG(2001) D/289755 og SG(2001) D/289757 af 11. juli 2001 om at indlede en procedure i henhold til artikel 88, stk. 2, EF, vedrørende Gibraltars beskatningsordning for selskaber, der er fritaget for skat, eller er skattemæssigt begunstiget, annulleres, har Retten (Anden Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R.M. Moura Ramos, og dommerne V. Tiili, J. Pirrung, P. Mengozzi og A.W.H. Meij; justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers, den 30. april 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) I sag T-195/01:
  - a) Kommissionens beslutning SG(2001) D/289755 af 11. juli 2001 om at indlede en procedure i henhold til artikel 88, stk. 2, EF, vedrørende Gibraltars beskatningsordning for selskaber, der er fritaget for skat, annulleres.
  - b) Kommissionen tilpligtes at betale de af Government of Gibraltar afholdte omkostninger samt at bære sine egne omkostninger med undtagelse af omkostningerne i forbindelse med sag T-195/01 R om foreløbige forholdsregler, der alene betales af Government of Gibraltar.
  - c) Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger.
- 2) I sag T-207/01:
  - a) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
  - b) Government of Gibraltar tilpligtes at betale de af Kommissionen afholdte omkostninger og til at bære sine egne omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sag T-207/01 R om foreløbige forholdsregler.

c) Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 303 af 27.10.2001.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 9. april 2002

i sag T-210/93, H. Hepp mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Erstatningssøgsmål — ansvar uden for kontraktsforhold — mælk — producenter, der har påtaget sig en ikke-markedsførings- eller omstillingsforpligtelse — uforment at træffe afgørelse i sagen)

(2002/C 169/54)

(Processprog: tysk)

I sagen T-210/93, Hepp, Villmar-Weyer (Tyskland), ved Rechtsanwalt H. Heep mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: A. Brautigam og A.-M. Colaert) og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: D. Booß, M. Niejahr, H.-J. Rabe og M. Núñez-Müller), angående en påstand om erstatning på grundlag af traktatens artikel 178 og artikel 215, stk. 2 (nu artikel 235 EF og artikel 288, stk. 2, EF) af tab som følge af, at sagsøgeren ikke har kunnet markedsføre mælk i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13), som suppleret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 1371/84 af 16. maj 1984 (EFT L 132, s. 11), har Retten (Anden Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R.M. Moura Ramos, og dommerne V. Tiili, J. Pirrung, P. Mengozzi og A.W.H. Meij; justitssekretær: H. Jung, den 9. april 2002 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Det er uforment at træffe afgørelse i sagen.
- 2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 270 af 19.10.1992.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 16. april 2002

i sag T-64/00, Continental and Overseas Investments NV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Annulationssøgsmål — indførsel af fjernsynsapparater med oprindelse i Tyrkiet — fornødent at træffe afgørelse)

(2002/C 169/55)

(Processprog: nederlandsk)

I sagerne T-64/00, Continental and Overseas Investments NV (tidligere: Jubertrade NV), Antwerpen (Belgien), ved advokaterne Y. Van Gerven og I. Bernaerts, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: R. Tricot og J. Stuyck), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning K(1999) 4419 endelig udg. (REC 4/99) af 14. december 1999 om, at der skal foretages efteropkrævning, og om afslag på fritagelse for importafgifter af fjernsynsapparater med oprindelse i Tyrkiet, har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Jaeger, og dommerne K. Lenaerts og J. Azizi; justitssekretær: H. Jung, den 16. april 2002 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Det er uforment at træffe afgørelse i sagen.
- 2) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

(¹) EFT C 149 af 27.5.2000.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 16. april 2002

i sag T-204/00, CCBB Vervoer- en Distributiecentrum BV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Annulationssøgsmål — indførsel af fjernsynsapparater med oprindelse i Tyrkiet — uforment at træffe afgørelse)

(2002/C 169/56)

(Processprog: nederlandsk)

I sag T-204/00, CCBB Vervoer- en Distributiecentrum BV, ved advokat R.G. Snouckaert van Schauburg, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: R. Tricot), angående en påstand om

annullation af Kommissionens beslutning K(98) 241 endelig udg. (REM 13/97) af 4. februar 1998 om afslag på fritagelse for importafgifter af fjernsynsapparater med oprindelse i Tyrkiet, har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Jaeger, og dommerne K. Lenaerts og J. Azizi; justitssekretær: H. Jung, den 16. april 2002 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Det er ufornuddent at træffe afgørelse i sagen.*
- 2) *Det er ufornuddent at træffe afgørelse vedrørende Kongeriget Spaniens begæring om intervention.*
- 3) *Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.*

(¹) EFT C 302 af 21.10.2000.

KENDELSE AFSAGT AF PRÆSIDENTEN FOR RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 27. februar 2002

i sag T-132/01 R, Euroalliages m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag om foreløbige forholdsregler — appel — henvisning til Retten — dumping — afgørelse om at afslutte en fornyet undersøgelse af foranstaltninger, som udløber — uopsættelighed — foreligger ikke)

(2002/C 169/57)

(Processprog: fransk)

I sag T-132/01 R, Euroalliages, Bruxelles, Péchiney électrometallurgie, Courbevoie (Frankrig), Vargön Alloys AB, Vargön (Sverige), Ferroatlantica, Madrid, ved advokats D. Voillemot og O. Prost, støttet af Kongeriget Spanien (Befuldmægtiget: L. Fraguas Gadea), mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: V. Kreuzsitz, S. Meany og A.P. Bentley), støttet af TNC Kazchrome, Almaty (Kasakhstan) og Alloy 2000 SA, og med valgt adresse i Luxembourg hos barrister J.E. Flynn, og solicitors J. Magnin og S. Mills, angående dels principalt, at der anordnes udsættelse med gennemførelsen af Kommissionens beslutning 2001/230/EF af 21. februar 2001 (EFT L 84, s. 36) om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i Brasilien, Folkerepublikken Kina, Kasakhstan, Rusland, Ukraine og Venezuela, dels subsidiært, at Kommissionen pålægges at afkræve importører af ferrosilicium med oprindelse i disse

fire lande en sikkerhedsstillelse svarende til den udløbne antidumpingtold, ligesom de pålægges at undergive importen registrering, eller mere subsidiært, at det pålægges Kommissionen at kræve af de nævnte importører, at de undergiver importen registrering, har Rettens præsident den 27. februar 2002 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.*
- 2) *Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.*

KENDELSE AFSAGT AF PRÆSIDENTEN FOR RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 4. april 2002

i sag T-198/01 R, Technische Glaswerke Ilmenau GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Foreløbige forholdsregler — formaliteten — statsstøtte — tilbagesøgningspligt — fumus boni juris — uopsættelighed — interesseafvejning)

(2002/C 169/58)

(Processprog: tysk)

I sag T-198/01 R, Technische Glaswerke Ilmenau GmbH, Ilmenau (Tyskland), ved Rechtsanwalt G. Schohe, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: V. Kreuzsitz og V. Di Bucci), angående en begæring om udsættelse af gennemførelsen af artikel 2 i Kommissionens beslutning 2002/185/EF af 12. juni 2001 vedrørende Tysklands statsstøtte til Technische Glaswerke Ilmenau GmbH (EFT L 62, s. 30), subsidiært en begæring om foreløbige forholdsregler, har Rettens præsident den 4. april 2002 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Gennemførelsen af artikel 2 i Kommissionens beslutning 2002/185/EF af 12. juni 2001 vedrørende Tysklands statsstøtte til Technische Glaswerke Ilmenau GmbH udsættes til den 17. februar 2003.*

- 2) Til udsættelsen er knyttet følgende betingelser: For det første skal sagsøgeren senest den 5. august 2002 indgive en rapport om sin økonomiske situation pr. 1. juli 2002 til Rettens Justitskontor og til Kommissionen, for det andet skal sagsøgeren senest den 31. december 2002 tilbagebetale BvS 256 000 EUR og inden for en uge efter denne tilbagebetaling over for Rettens Justitskontor og Kommissionen fremlægge en kvittering herfor, og for det tredje skal sagsøgeren senest den 31. januar 2003 indgive en rapport om sin økonomiske situation pr. 31. december 2002 til Rettens Justitskontor og til Kommissionen.
- 3) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Sag anlagt den 18. marts 2002 af Wolf-Dieter Graf Yorck von Wartenburg mod Europa-Parlamentet og Kommissionen For De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-82/02)

(2002/C 169/59)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 18. marts 2002 anlagt sag mod Europa-Parlamentet og Kommissionen For De Europæiske Fællesskaber af Wolf-Dieter Graf Yorck von Wartenburg, Wittibreut (Tyskland), ved Rechtsanwalt H. Heyland, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Europa-Parlamentets afgørelse af 28.5.2001 ændres og ansættelsesmyndigheden dømmes til dels med virkning fra december 2000 at anvende justeringskoefficienten for Forbundsrepublikken Tyskland på hans indkomst som tidligere ansat, dels at udbetale de beløb, der efterfølgende ikke blev udbetalt og dels for fremtiden at anvende denne koefficient, så lang tid han beholder sin bopæl i Tyskland.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, der tidligere var midlertidig ansat ved Europa-Parlamentet, og som 1998 gik på pension, anfægter Parlamentets beslutning om fra den 1. december 2001 ikke at anvende nogen justeringskoefficient i mangel af et bevis for, at han har fast bopæl i Tyskland.

Sagsøgeren gør gældende, at Parlamentets handlemåde ikke har støtte i de skrevne retskilder, og at den er begrundet i usaglige hensyn. Parlamentet fastslog i 1998, at sagsøgeren har bopæl i Tyskland, og sagsøgeren har sammen med den årlige erklæring herom fremsendt en folkeregisterattest fra sin tyske bopælskommune. Han har overfor administrationen godtgjort, at han kun har bopæl i Tyskland, og at centrum for hans livsinteresser befinder sig dér, hvorfor administrationen ikke har haft anledning til at udbede sig yderligere dokumentation. Parlamentets forvaltningspraksis er hverken retmæssig eller rimelig, og den respekterer ikke den gensidige samarbejdsforpligtelse.

Sag anlagt den 5. april 2002 af BetzDearborn, Inc. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-107/02)

(2002/C 169/60)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 5. april 2002 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af BetzDearborn, Inc., ved Geert Glas, advokatfirmaet Allen & Overy, Bruxelles (Belgien).

Den anden part i sagen for appelkammeret var Atofina Chemicals, Inc.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelsen af 17. januar 2002 fra Første Appelkammer i sag R 1003/2000-1 annulleres, for så vidt som den ophæver Indsigelsesafdelingens afgørelse nr. 2004/2000 af 7. september 2000. Sagen hjemvises til Indsigelsesafdelingen til videre behandling. Hver part tilpligtes at bære sine egne sagsomkostninger i forbindelse med sagen for appelkammeret.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

EF-varemærkets ansøger: BetzDearborn, Inc.

Det ansøgte EF-varemærke: Ordmerket »BIOMATE« for visse varer i klasse 1

Indehaveren af det under indsigelsessagen påberåbte varemærke:

Elf Atochem North America, Inc., nu Atofina Chemicals Inc.

Det under indsigelsessagen påberåbte varemærke:

De nationale og internationale figurmærker »Biomet« og det nationale ordmærke »Biomet« for visse varer i klasse 1 og 5

Indsigelsesafdelingens afgørelse:

Afvisning af Atofina Chemicals Inc.'s indsigelse

Appelkammerets afgørelse:

Delvis annullation af Indsigelsesafdelingens afgørelse

Søgsmålsgrunde:

Tilsidesættelse af regel 17, stk. 2, i Kommissionens forordning nr. 2868/95 ⁽¹⁾, da der ikke i rette tid blev indgivet en oversættelse til behandlingsproget af de fremlagte beviser

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13.12.1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker (EFT L 303 af 15.12.1995, s. 1).

Sag anlagt den 16. april 2002 af Arjo Wiggins Appleton Limited mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-118/02)

(2002/C 169/61)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 16. april 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Arjo Wiggins Appleton Limited ved François Brunet, John Temple Lang og Jacob Grierson, advokatfirmaet Cleary, Gottlieb, Steen & Hamilton, Paris (Frankrig).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning K(2001) 4573 endelig udg. af 20. december 2001 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 81 og EØS-aftalens artikel 53 (meddelt under COMP/E-1/36.212 — selvkopierende papir) annulleres, subsidiært nedsættes den bøde, sagsøgeren er blevet pålagt.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgerens sagsomkostninger samt andre omkostninger i forbindelse med sagen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ved den anfægtede beslutning fastslog Kommissionen, at sagsøgeren og ti andre virksomheder, der fremstiller selvkopierende papir, har tilsidesat EF-traktatens artikel 81, stk. 1, og EØS-aftalens artikel 53, stk. 1, idet de har deltaget i en række aftaler og samordnet praksis, hvorved de fastsatte prisforhøjelser, tildelte salgskvoter, fastsatte markedsandele og indførte en ordning med overvågning af gennemførelsen af de konkurrencebegrænsende aftaler.

Sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen foretog en fejlagtig beregning af selskabets bødes størrelse i alle led:

- Kommissionen tillagde et beløb på grund af overtrædelsens »grovhed«, der var uforholdsmæssigt stort (70 mio. EUR).
- Kommissionen hævdede beløbet med 100 % med henblik på »afskrækkelse«, uden at der var nogen grund hertil.
- Kommissionen tillagde 50 % på grund af »ledelse«, hvilket er helt ude af proportion med den rolle, som sagsøgeren havde.
- Kommissionen indrømmede en utilstrækkelig nedsættelse som følge af sagsøgerens samarbejde.

Sagsøgeren gør desuden gældende, at Kommissionen ikke betragtede de økonomiske vanskeligheder, som gør sig gældende på markedet for selvkopierende papir, som en formildende omstændighed med henblik på nedsættelse af bøden. Kommissionen tilsidesatte sagsøgerens ret til kontradiktion, og den begik en række fejl, som ikke burde forekomme i en beslutning, hvorved der pålægges en bøde på 185 mio. EUR.

Sagsøgeren gør gældende, at kombinationen af disse fejl betød, at over 60 % af de uddelte bøders samlede beløb blev pålagt sagsøgeren alene, hvilket er klart ude af proportion med sagsøgerens markedsandel.

Sag anlagt den 17. april 2002 af Royal Philips Electronics N.V. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

(Sag T-119/02)

(2002/C 169/62)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 17. april 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Royal Philips Electronics N.V. ved E.H. Pijnacker Hordijk og N. Cronstedt, advokatfirmaet De Brauw Blackstone Westbroek, Haag (Nederlandene).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Beslutningen om godkendelse og beslutningen om henvisning annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren i nærværende sag, som er et hollandsk selskab, hvis aktiviteter omfatter belysning, forbrugerelektronik, elektriske husholdningsapparater, komponenter, halvledere og systemer til sundhedssektoren, har nedlagt påstand om annullation af to beslutninger, truffet af Kommissionen den 8. januar 2002 i sag COMP/M.2621 — SEB/Moulinex vedrørende SEB-koncernens erhvervelse af selskabet Moulinex SA, der designer, producerer, markedsfører og sælger små elektriske husholdningsapparater, i medfør af henholdsvis artikel 9, stk. 3 (beslutningen om henvisning), og artikel 6, stk. 1, litra b), og stk. 2 (beslutningen om godkendelse), i Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21. december 1989 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser⁽¹⁾. Fusionen er desuden genstand for sag T-114/02, BaByliss mod Kommissionen⁽²⁾.

Til støtte for sine påstande gør sagsøgeren gældende:

- Kommissionen har tilsidesat artikel 6, stk. 1, litra c), og artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 4064/89 og har begået en åbenbar fejl ved vurderingen af sagens faktiske omstændigheder, idet Kommissionen godkendte den anmeldte fusion i undersøgelsens fase 1 og dermed accepterede de af SEB afgivne tilsagn.
- Kommissionen har tilsidesat artikel 6, stk. 1, litra c), artikel 6, stk. 2, og artikel 9, stk. 3, i forordning nr. 4064/

89, artikel 253 EF og princippet om god forvaltningsskik, idet den har henvist sagen til de franske myndigheder for så vidt angår virkningen af fusionen på det franske marked i stedet for selv at behandle sagen i sin helhed.

⁽¹⁾ EFT 1990 L 257, s. 13.

⁽²⁾ Endnu ikke offentliggjort i EFT.

Sag anlagt den 17. april 2002 af Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-122/02)

(2002/C 169/63)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 17. april 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld GmbH ved Andrzej W.J. Kmiecik og Ivo Van Bael, advokatfirmaet Van Bael & Bellis, Bruxelles (Belgien).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Beslutningens artikel 1 annulleres, for så vidt som det deri fastslås, at sagsøgeren var involveret i en overtrædelse for 1. januar 1993.
- Den bøde, sagsøgeren er blevet pålagt, nedsættes.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren anfægter med den foreliggende sag Kommissionens beslutning af 20. december 2001, meddelt under COMP/E-1/36.212 — selvkopierende papir, hvorved Kommissionen fastslog, at sagsøgeren har tilsidesat EF-traktatens artikel 81, stk. 1, og EØS-aftalens artikel 53, stk. 1, idet virksomheden har deltaget i en række aftaler og i en samordnet praksis inden for den branche, der beskæftiger sig med fremstilling af selvkopierende papir, fra januar 1992 til september 1995, og hvorved sagsøgeren blev pålagt en bøde.

Det er sagsøgerens opfattelse, at Kommissionen ikke har godtgjort, at sagsøgeren deltog i en overtrædelse før januar 1993. Sagsøgeren gør gældende, at der ikke er bevis for, at virksomheden deltog i hverken generelle, nationale eller regionale kartelmøder i 1992. Kommissionen har derfor ikke løftet bevisbyrden, og bøden bør følgelig nedsættes.

Sagsøgeren gør endvidere gældende, at den bøde, som virksomheden er blevet pålagt, er uforholdsmæssig stor i forhold til dens omsætning på det relevante marked, og at Kommissionens anvendelse af meddelelsen om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager⁽¹⁾, der på daværende tidspunkt fandt anvendelse, er i strid med princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og ligebehandlingsprincippet.

⁽¹⁾ Kommissionens meddelelse om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager (EFT 1996 C 207 af 18.7.1996, s. 4).

Sag anlagt den 16. april 2002 af Carrs Paper Ltd mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-123/02)

(2002/C 169/64)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 16. april 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Carrs Paper Ltd ved John Grayston og André Bywater, advokatfirmaet Eversheds, Bruxelles (Belgien).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den bøde, sagsøgeren er blevet pålagt i henhold til artikel 3 i Kommissionens beslutning K(2001) 4573, endelig udg. af 20. december 2001 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 81 og EØS-aftalens artikel 53 (meddelt under COMP/E-1/36.212 — selvkopierende papir), fastsættes til et beløb, der er betydeligt lavere end 1,57 mill. EUR.
- Artikel 3, stk. 3, i nævnte beslutning annulleres, da den

vedrører sagsøgeren, subsidiært fastsættes den rentesats, der er nævnt deri, til mindre end 6,77 %.

- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgerens sagsomkostninger samt andre omkostninger i forbindelse med sagen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ved den anfægtede afgørelse fastslog Kommissionen, at sagsøgeren og 10 andre virksomheder, der fremstiller selvkopierende papir, har tilsidesat EF-traktatens artikel 81, stk. 1, og EØS-aftalens artikel 53, stk. 1, idet de har deltaget i en række aftaler og samordnet praksis, hvorved de fastsatte prisforhøjelser, tildelte salgskvoter, fastsatte markedsandele og indførte en ordning med overvågning af gennemførelsen af de konkurrencebegrænsende aftaler.

Sagsøgeren erkender, at selskabet har tilsidesat EF-traktatens artikel 81, stk. 1, og at der eventuelt bør pålægges en bøde for denne overtrædelse. Sagsøgeren bestrider imidlertid, at den overtrædelse, der ligger til grund for afgørelsen, kan betegnes som grov.

Sagsøgeren gør gældende, at afgørelsen er utilstrækkeligt begrundet, og at Kommissionen foretog et åbenbart urigtigt skøn, da den vurderede grovheden af sagsøgerens overtrædelse. Sagsøgeren fastholder, at selskabet ikke vidste, at det deltog i en overtrædelse, der strakte sig ud over Det Forenede Kongerige og Irland, og at afgørelsens konklusion i denne henseende ikke er tilstrækkeligt dokumenteret og er utilstrækkeligt begrundet. Sagsøgeren gør ligeledes gældende, at det forretningsmæssige pres, som lederen af kartellet udøvede over for sagsøgeren, udgør en formildende omstændighed i forbindelse med vurderingen af overtrædelsens grovhed.

Sagsøgeren gør endvidere gældende, at bøden under alle omstændigheder er uforholdsmæssig stor, og at den bør nedsættes i væsentligt omfang. Sagsøgeren fremhæver, at selskabets deltagelse i kartellet var marginal, at dets samarbejde med Kommissionen berettiger til en nedsættelse, der er større end 10 % af den pålagte bøde, at situationen inden for den branche, der fremstiller selvkopierende papir, berettiger til en nedsættelse af bøden, og at bøden ikke er proportional med sagsøgerens evne til at betale en bøde.

Sagsøgeren gør endelig gældende, at afgørelsens artikel 3, stk. 3, bør annulleres, idet der ikke er anført nogen begrundelse for, at der beregnes en morarente på 6,77 %, dvs. 3,5 % over Den Europæiske Centralbanks diskonto.

Sag anlagt den 17. april 2002 af Torraspapel SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-129/02)

(2002/C 169/65)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 17. april 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Torraspapel SA ved Onno W. Brouwer og Francisco Cantos, advokatfirmaet Freshfields Bruckhaus Deringer, Bruxelles (Belgien).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den anfægtede beslutnings artikel 1 annulleres, for så vidt som det deri fastslås, at sagsøgeren har tilsidesat traktatens artikel 81, stk. 1, i perioden fra 1. januar 1992 til september 1993, og bøden nedsættes i overensstemmelse hermed.
- Den bøde, som sagsøgeren er blevet pålagt ved den anfægtede beslutnings artikel 3, nedsættes væsentligt.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den anfægtede beslutning i den foreliggende sag er den samme som i sag T-109/02, Bolloré mod Kommissionen⁽¹⁾. Ved denne beslutning fastslog Kommissionen, at sagsøgeren og ti andre virksomheder, der fremstiller selvkopierende papir, har tilsidesat EF-traktatens artikel 81, stk. 1, og EØS-aftalens artikel 53, stk. 1, idet de har deltaget i en række aftaler og samordnet praksis, hvorved de fastsatte prisforhøjelser, tildelte salgskvoter, fastsatte markedsandele og indførte en ordning med overvågning af gennemførelsen af de konkurrencebegrænsende aftaler.

Til støtte for sine påstande har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen har foretaget en urigtig anvendelse af traktatens artikel 81, stk. 1, og tilsidesat princippet om, at man er uskyldig, indtil det modsatte er bevist, samt et væsentlig proceduremæssigt krav, idet den ikke har bevist, at sagsøgeren tilsidesatte den ovennævnte bestemmelse fra januar 1992 til september 1993. Det fremhæves i den forbindelse, at sagsøgeren med dette anbringende ikke erkender, at bestemmelsen er blevet tilsidesat i den efterfølgende periode. Sagsøgeren har imidlertid valgt ikke at nedlægge påstand om annullation af hele Kommissionens beslutning.

Kommissionen har ligeledes tilsidesat artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17/62, idet den med urette har betegnet den angivelige overtrædelse som »meget alvorlig«. Ved at definere det angivelige kartel som »prisfastsættelses- og markedsdelingspraksis« forsøger Kommissionen for det første at tillægge den angivelige markedsdelingspraksis en uforholdsmæssig stor betydning, hvilket giver et misvisende indtryk af dens grovhed. Ved at betegne den angivelige overtrædelse som »meget alvorlig« tager Kommissionen for det andet ikke hensyn til forskellen mellem prisfastsættelsesaftaler, der fører til ens priser, og andre prisaftaler, der ikke fører til ens priser. Kommissionen har endvidere ikke vurderet den relative grovhed af de overtrædelser, som sagsøgeren angiveligt har begået. Kommissionen har kort sagt ikke taget i betragtning, at sagsøgeren, som det gøres gældende, ikke gennemførte de prisforhøjelser, der angiveligt var blevet fastsat, og at sagsøgeren således modarbejdede den konkurrencebegrænsende virkning af det angivelige kartel. Kommissionen fejlvurderede desuden sagsøgerens reelle evne til at skade konkurrencen.

⁽¹⁾ Endnu ikke offentliggjort i EFT.

Sag anlagt den 17. april 2002 af Kronoply GmbH & Co. KG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-130/02)

(2002/C 169/66)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 17. april 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Kronoply GmbH & Co. KG, Heiligengrabe (Tyskland), ved Rechtsanwalt R. Nierer.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 5. februar 2001 om ikke at foretage nogen ændring af beslutningen af 3. juli 2001 vedrørende støtteprojekt nr. N 813/2000 annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har i den anfægtede beslutning fastsat en konkurrencefaktor på 0,75 for den anmeldte støtte. Sagsøgeren

er af den opfattelse, at konkurrencefaktoren bør fastsættes til 1. Derfor ansøgte Forbundsregeringen om en forhøjelse af den anmeldte støtte og anmodede om, at faktoren blev ændret til 1. Kommissionen afslog ansøgningen og meddelte, at den ikke fandt anledning til at foretage den ønskede ændring.

Sagsøgeren gør med dette søgsmål gældende, at Kommissionen ved sin beslutning af 5. februar 2002 har tilsidesat kollegialitetsprincippet og begrundelsespligten, væsentlige formforskrifter og procedureforskrifter, ligesom Kommissionen har tilsidesat en bestemmelse til gennemførelse af EF-traktaten og misbrugt sit skøn.

Tilsidesættelsen af de væsentlige formforskrifter beror for det første på, at beslutningen er mangelfuld. Endvidere har Kommissionen misbrugt sit skøn, idet den har fejlfortolket de faktiske omstændigheder, den har lagt til grund, på en sådan måde, at den har omgået bestemmelserne om indledningen af en undersøgelsesprocedure, selv om den i det mindste skulle have gennemført en forundersøgelse. Dermed er der også sket tilsidesættelse af de i forordning nr. 659/1999 fastsatte procedurer og forskrifter, som skal sikre medlemsstaternes og sagsøgerens rettigheder. Sagsøgerens ret til kontradiktion er blevet begrænset.

Sagsøgeren har endvidere anført, at Kommissionen materielt ikke har overholdt eller i hvert fald fejlagtigt har anvendt rammebestemmelserne om multisektoral, regional støtte, og at Kommissionen har vurderet de faktiske omstændigheder, der skal lægges til grund, fejlagtigt, og ikke har skaffet sig fuldstændige oplysninger om dem. Dette viser sig navnlig derved, at Kommissionen ikke har overvejet muligheden for at ændre en godkendt støtte, uden at den skal tilbagekaldes.

Sagsøgeren har endelig anført, at der er tale om forskelsbehandling, da der i en tilsvarende beslutning vedrørende et andet støtteprojekt inden for den samme sektor kun blev taget korrekt hensyn til kapacitetsudnyttelsen i den berørte NACE-klasse, mens dette fejlagtigt ikke er sket med hensyn til den anfægtede beslutning.

Sag anlagt den 23. april 2002 af Travelex Global and Financial Services Limited og Interpayment Services Limited mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-131/02)

(2002/C 169/67)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 23. april 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De

Europæiske Fællesskaber af Travelex Global and Financial Services Limited og Interpayment Services Limited ved Claude Delcorde, advokatfirmaet Dechert Price & Price & Rhoads, London (Det Forenede Kongerige).

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- I henhold til artikel 288, stk. 2, EF tilpligtes Kommissionen at erstatte den skade, der er forvoldt sagsøgerne, ved at betale dem 25,5 mio. GBP.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er i det væsentlige de samme som i sag T-195/00, Thomas Cook og Interpayment Services mod Kommissionen (¹).

(¹) EFT C 302 af 21.10.2000, s. 24.

Sag anlagt den 25. april 2002 af Greencore Group plc mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-135/02)

(2002/C 169/68)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 25. april 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Greencore Group plc ved Alexander Böhlke fra Kemmler Rapp Böhlke, Bruxelles (Belgien).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning BUDG/C-2/RVT/49076 af 11. februar 2002 annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren anfægter beslutningen om at afslå at betale renter af en del af den bøde, der blev pålagt Irish Sugar plc i en konkurrencesag. Sagsøgeren har henvist til, at som følge af

dommen afsagt af Retten i Første Instans den 7. oktober 1999 i sag T-228/97, Irish Sugar mod Kommissionen⁽¹⁾ blev den bøde, Irish Sugar var blevet pålagt ved Kommissionens beslutning 97/624/EF af 14. maj 1997 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 86, nedsat med 916 674 EUR. Sagsøgeren har afslået at betale renter af dette beløb.

Ifølge Kommissionen er den stiltiende beslutning om ikke at betale renter, dvs. ved betalingen af hovedstolen uden renter den 4. januar 2000, blevet endelig ved, at sagsøgeren ikke har anfægtet den inden for to måneders fristen i EF-traktatens artikel 230.

Sagsøgeren har gjort gældende, at denne argumentation er materielt forkert. For det første blev der oprindeligt ikke egentlig anmodet om betaling, men om bekræftelse af, at der ville blive betalt renter, om meddelelse om beløbets størrelse og om bistand hermed. For det andet er der ingen fællesskabsretlig regel om, at tavshed skal anses for at betyde et afslag, medmindre der er en særlig bestemmelse herom. For det tredje er tilbagebetalingen af 916 674 EUR ikke alene ikke noget afslag på den oprindelige anmodning om bekræftelse vedrørende renter, men det er heller ikke en retsakt, der kan prøves i henhold til artikel 230 EF. Heraf følger, at Kommissionens anbringende om, at sagsøgeren dengang burde have anfægtet betalingen, er uden retligt grundlag.

⁽¹⁾ Sml. 1999 II, s. 2969.

Sag anlagt den 29. april 2002 af Pollmeier Malchow GmbH & Co. KG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-137/02)

(2002/C 169/69)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 29. april 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Pollmeier Malchow GmbH & Co. KG, Malchow (Tyskland), ved Rechtsanwältin S. Völcker og J. Heithecker.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers beslutning K(2001) 4447 endelig udg. af 15. januar 2002 annulleres i det hele.

- Subsidiært, annullation af Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers beslutning K(2001) 4447 endelig udg. af 15. januar 2002, for så vidt som det beløb, der ifølge beslutningens artikel 1 skal betales tilbage, overstiger 2 808 319,95 EUR.

- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har i den anfægtede beslutnings artikel 1 fastslået, at den støtte på 3 650 860 EUR, som Tyskland har ydet Pollmeier GmbH, Malchow, er uforenelig med det fælles marked. Sagsøgeren anfægter denne beslutning og gør gældende, at erklæringen om, at den støtte, der er ydet sagsøgeren, er delvis uforenelig med det fælles marked, strider mod fællesskabsretten. Alle de afgørende omstændigheder, der er lagt til grund for beslutningen, beror på retsvildfarelser eller en klart forfejlet vurdering af de faktiske omstændigheder.

Sagsøgeren gør gældende, at selskabet opfyldte de i Kommissionens henstilling af 3. april 1996 vedrørende definitionen af små og mellemstore virksomheder⁽¹⁾ definerede SMV-kriterier, da støtten blev ydet. Endvidere har sagsøgeren ikke omgået kriterierne.

Derudover anfører sagsøgeren, at en prøvelse af den økonomiske integrering i hvert enkelt tilfælde, der foretages uafhængigt af SMV-kriterierne, er retsstridig, idet SMV-kriterierne netop tjener til at fastslå, om der er tale om økonomisk integrering eller ej. I det foreliggende tilfælde er der ikke tale om nogen økonomisk integrering.

Subsidiært gør sagsøgeren gældende, at det beløb, der kræves tilbagebetalt, er for højt, og at beregningen af det er uklar.

⁽¹⁾ EFT L 107, s. 4.

Sag anlagt den 26. april 2002 af Nanjing Metalink International Co. Ltd. mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag T-138/02)

(2002/C 169/70)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 26. april 2002 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske

Union af Nanjing Metalink International Co. Ltd. ved advokat Paul Waer, advokatfirmaet Vermulst Waer & Verhaeghe, Bruxelles (Belgien).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 215/2002 af 28. januar 2002 annulleres, for så vidt som den indfører en antidumpingtold for Nanjing Metalink International Co. Ltd.
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, som er et selskab i Folkerepublikken Kina, producerer ferromolybden. I den anfægtede beslutning⁽¹⁾ indførte Rådet endelig antidumpingtold på importen af ferromolybden med oprindelse i Kina.

Sagsøgeren anfører, at selskabet opnåede en markedsøkonomisk behandling i forordningen, der indførte en midlertidig antidumpingtold⁽²⁾, som resulterede i en nedsat antidumpingtold for sagsøgeren. Denne behandling blev ved den anfægtede beslutning tilbagekaldt. Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet ved at tilbagekalde den markedsøkonomiske behandling, der blev tildelt på grundlag af den samme undersøgelse, tilsidesatte artikel 27, stk. 2, litra c), i Rådets forordning (EF) nr. 384/96⁽³⁾. Ifølge sagsøgeren fulgte Rådet ikke den i forordning nr. 384/96 fastsatte fremgangsmåde for tilbagekaldelse af en markedsøkonomisk behandling. Den oprindelige afgørelse skulle i stedet herfor være forblevet i kraft, indtil en ny undersøgelse var foretaget.

For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at Rådet ved at tilbagekalde indrømmelsen af en markedsøkonomisk behandling overskred sine beføjelser i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 384/96. Ifølge sagsøgeren har Rådet ikke beføjelse til at tilbagekalde en indrømmelse af markedsøkonomisk behandling uden at indlede en ny undersøgelse.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 215/2002 af 28.1.2002 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af ferromolybden med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EFT L 35 af 6.2.2002, s. 1).

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 1612/2001 af 3.8.2001 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af ferromolybden med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EFT L 214 af 8.8.2001, s. 3).

⁽³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22.12.1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 56 af 6.3.1996, s. 1).

Sag anlagt den 29. april 2002 af aktieselskabet »Idiotiko Institutou Epangelmatikis Katartisis N. Avgerinopoulou — Anagnorismenes Technikes Idiotikes Epangelmatikes Scholes«, Panellinia Enosi Idiotikon Institutou Epangelmatikis Katartisis og Panellinia Enosi Idiotikis Technikis Epangelmatikis Ekpaidefsis kai Katartisis mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-139/02)

(2002/C 169/71)

(Processprog: græsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 29. april 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af aktieselskabet »Idiotiko Institutou Epangelmatikis Katartisis N. Avgerinopoulou — Anagnorismenes Technikes Idiotikes Epangelmatikes Scholes«, Panellinia Enosi Idiotikon Institutou Epangelmatikis Katartisis og Panellinia Enosi Idiotikis Technikis Epangelmatikis Ekpaidefsis kai Katartisis, alle Athen, ved advokaterne Th. Antoniou og Ch. Tsiliotis, Athen.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Der gives sagsøgerne medhold.
- Den anfægtede afgørelse af 27. februar 2002 fra Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers Generaldirektorat for Beskæftigelse, Sociale Anliggender og Arbejdsmarkedsforhold og dermed Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers ulovlige afvisning af at ophæve den ulovlige forskelsbehandling mellem private og offentlige erhvervsuddannelsesinstitutioner, for så vidt som alene de sidstnævnte finansieres af den tredje fællesskabsstøtteramme og navnlig af det operationelle program »Uddannelse og indledende erhvervsuddannelse (EPEAEK) II«, annulleres af de nedenfor anførte grunde.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Tilsidesættelse af bestemmelser i Rådet for Den Europæiske Unions forordning 1260/1999.
- Tilsidesættelse af bestemmelser i den primære fællesskabsret.
- Tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet i EF-traktatens artikel 12 (tidligere artikel 6).
- Tilsidesættelse af subsidiaritetsprincippet.

Sag anlagt den 2. maj 2002 af Sportwetten GmbH Gera mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-140/02)

(2002/C 169/72)

(Processproget afgøres i henhold til procesreglementets artikel 131, stk. 2 — det i stævningen anvendte sprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 2. maj 2002 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Sportwetten GmbH Gera, Gera (Tyskland), ved Rechtsanwalt A. Zumschlinge.

Den anden part i sagen for Appellammeret var Intertops Sportwetten GmbH, Salzburg (Østrig).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse af 21. februar 2002 fra Fjerde Appellammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i sag R 0338/2000-4 og den oprindelige afgørelse sagsnr. C000422014/1 af 2. februar 2000 fra Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) annulleres.
- EF-varemærke nr. 000422014, ord-/figurmærke »Intertops«, erklæres ugyldigt.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det registrerede EF-varemærke, der påstås erklæret ugyldigt: Figurmærket »INTERTOPS« for tjenesteydelser i klasse 42 — EF-varemærke 422014

EF-varemærkets indehaver: Intertops Sportwetten GmbH

Indehaveren af det under indsigelses-sagen påberåbte varemærke: Sagsøgeren

Det påberåbte varemærke: Det tyske ordmærke »INTERTOPS SPORTWETTEN« for tjenesteydelser i klasse 42

Indsigelsesafdelingens afgørelse: Afvisning af indsigelsen

Appellammerets afgørelse: Afvisning af klagen fra Intertops Sportwetten GmbH

Søgsmålsgrunde: — Det registrerede varemærke kendetegner tjenesteydelser, der er forbudte i Tyskland

— Det forhold, at varemærket anvendes for de tjenesteydelser, det er registreret for, strider mod den offentlige orden eller sædelighed i henhold til artikel 7, stk. 1, litra f), i forordning (EF) nr. 40/94⁽¹⁾

— Harmoniseringskontoret har set bort fra brugspligten og betydningen af forordningens artikel 106, stk. 2

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT L 1994 11, s. 1).

Sag anlagt den 3. maj 2002 af Vetoquinol AG (tidligere Chassot AG) mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-141/02)

(2002/C 169/73)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 3. maj 2002 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Vetoquinol AG (tidligere Chassot AG) ved Rechtsanwalt Axel Kockläuner, Meissner, Bolte & Partner, München (Tyskland).

Den anden part i sagen for appellammeret var VETO-Centre.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Afgørelse af 15. februar 2002 fra Første Appellammer ved Harmoniseringskontoret i sag nr. R 218/2001 (»den anfægtede afgørelse«) annulleres.

— Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

EF-varemærkets ansøger:	Sagsøgeren
Det omhandlede EF-varemærke:	Ordmærket »BIO-CANISAN« — ansøgning nr. 353 896 for varer i klasse 5 og 31 (veterinærmedicinske præparater og næringsmidler til dyr)
Indehaveren af det under indsigelses-sagen påberåbte varemærke:	VETO-Centre
Det påberåbte varemærke:	De franske varemærker nr. 1582968 »biocanina« (ord- og figurmærke) for varer i klasse 5 og 31 og nr. 1350892 »BIOCANNINA« for varer i klasse 5
Indsigelsesafdelingens afgørelse:	Afvisning af indsigelsen
Appelkammerets afgørelse:	Afvisning af klagen
Søgsmålsgrunde:	Tilsidesættelse af artikel 43, stk. 2, tredje punktum, og artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94

Sag anlagt den 7. maj 2002 af Richard J. Eagle, John G. Fanthome, Martin Gardener, Robert C. Walton, Davis Sands, Alexander Gaberscik, Beryl Marrs, Clifford Marren, Robert Felton, Carol Brickley, TF Atkins, Michael George Grant og Edward Junger mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-144/02)

(2002/C 169/74)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 7. maj 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Richard J. Eagle, John G. Fanthome, Martin Gardener, Robert C. Walton, Davis Sands, Alexander Gaberscik, Beryl Marrs, Clifford Marren, Robert Felton, Carol Brickley, TF Atkins, Michael George Grant og Edward Junger ved Daniel Beard, advokatfirmaet Monckton Chambers, London (Det Forenede Kongerige).

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 22. januar 2001 annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgerne erstatning for løntab og fortabelse af andre ydelser som følge af overtrædelse af fællesskabsretten.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgernes omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Alle sagsøgerne arbejdede i JET-projektet som arbejdstagere eller som eksterne leverandører til selskaber med hjemsted i Det Forenede Kongerige. Ifølge sagsøgerne burde de have været ansat ved Kommissionen som midlertidigt ansatte, eftersom de var en del af JET-projektets team.

Det er sagsøgernes opfattelse, at den omstændighed, at Kommissionen ikke ansatte dem som midlertidigt ansatte er i strid med vedtægterne for JET og udgør en magtoverskridelse. Vedtægterne for JET åbnede ifølge sagsøgerne ikke mulighed for at ansætte personale, der arbejdede i JET-projektets team, via eksterne leverandører.

Endelig hævder sagsøgerne, at Kommissionen har forskelsbehandlet dem, idet sagsøgerne er blevet behandlet dårligere end de personer, der var ansat af Kommissionen, og som udførte opgaver af næsten identisk karakter i JET-projektet.

Sag anlagt den 15. maj 2002 af Sunrider Corporation mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-156/02)

(2002/C 169/75)

(Processproget vil blive fastlagt i henhold til procesreglementets artikel 131, stk. 2 — stævningen affattet på: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 15. maj 2002 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Sunrider Corporation, Torrance (USA), ved Rechtsanwalt A. Kockläuner.

Den anden part i sagen for appelkammeret var Friesland Brands B.V., Leeuwarden (Nederlandene).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelsen fra Første Appelkammer af 21. februar 2002 i sag R 34/2000-1 annulleres delvist, i det omfang sagsøgeren derved blev tilpligtet at bære halvdelen af indsigelsesgebyret og sine egne omkostninger under indsigelsesproceduren og i sagen for appelkammeret.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren indgav ansøgning til Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (ansøgning nr. 155747) om registrering af ordmærket »METABALANCE 44« for varer i klasse 5 og 29. Friesland Brands B.V. fremsatte indsigelse over for denne anmeldelse. Indsigelsen var støttet på forskellige nationale og internationale varemærker, bl.a. »BALANCE«, »BALANS« og »FRIESISCHE FLAGGE BALANCE« for bl.a. varer i klasse 5 og 29.

På grundlag af et forlig med Friesland Brands B.V., der blev indgået uden Harmoniseringskontorets medvirken, indskrænkede sagsøgeren varefortegnelsen ved at slette nogle af de ansøgte varer i klasse 29. Friesland Brands B.V. trak herefter indsigelsen tilbage, men anmodede om, at der blev truffet afgørelse om sagens omkostninger.

Indsigelsesafdelingen besluttede, at sagsøgeren skulle betale omkostningerne ved indsigelsesproceduren. Appelkammeret ophævede denne afgørelse og tilpligtede hver part at bære sine egne omkostninger under indsigelsesproceduren og i sagen for appelkammeret.

Sagsøgeren anfægter appelkammerets afgørelse og gør gældende, at bestemmelsen i artikel 81, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 40/94⁽¹⁾ ikke skal anvendes i den foreliggende sag, men derimod den mere specifikke bestemmelse i artikel 81, stk. 4. Sagsøgte har således fejlvurderet grundlæggende kriterier og heller ikke taget højde for proportionalitetsprincippet.

Efter sagsøgerens opfattelse har sagsøgte i øvrigt foretaget en urigtig anvendelse af bedømmelseskriterierne i artikel 81, stk. 3, sammenholdt med stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 40/94. Denne bestemmelse indebærer ifølge sagsøgeren, at afgørelsen om sagens omkostninger skal træffes under hensyn til ret og rimelighed.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1).

Slettelse af sag T-203/00⁽¹⁾

(2002/C 169/76)

(Processprog: nederlandsk)

Ved kendelse af 25. februar 2002 har formanden for Tredje Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-203/00, Beemsterboer Coldstore Services BV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 302 af 21.10.2000.

Slettelse af sag T-309/00⁽¹⁾

(2002/C 169/77)

(Processprog: fransk)

Ved kendelse af 17. april 2002 har formanden for Første Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-309/00, SA Cimenteries CBR mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 335 af 25.11.2000.

Slettelse af sag T-14/02⁽¹⁾

(2002/C 169/78)

(Processprog: engelsk)

Ved kendelse af 9. april 2002 har formanden for Femte Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-14/02, Agrofair Benelux BV m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 109 af 4.5.2002.

III

(Oplysninger)

(2002/C 169/79)

Domstolens seneste offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*

EFT C 156 af 29.6.2002

Liste over tidligere offentliggørelser

EFT C 144 af 15.6.2002

EFT C 131 af 1.6.2002

EFT C 118 af 18.5.2002

EFT C 109 af 4.5.2002

EFT C 97 af 20.4.2002

EFT C 84 af 6.4.2002

Teksterne er tilgængelige i:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>

CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
